

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине **Веселин Мрдак,**
- пуномоћници оштећених, **Наташа Кандић и Славица Јовановић,**
- сви оптужени,
- браниоци оптужених, адвокати **Звономир Здравковић, Бранкица Мајкић, Градимир Налић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладнн Живановић, Јасмина Живић, Бранко Димић,** који ће на овом претресу мењати адвоката **Бранка Лукића, Гордана Живановић, Слободан Живковић, Бранислава Фурјановић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Уз Ваше допуштење, мало касније бих напустила главни претрес, а мењаће ме колега Војислав Вукотић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само за сутра да кажем, да ћемо у 14,30 часова имати претрес, зато што је видеолинк са Хрватском, њима је тамо заузета судница преко које остварујемо линк. И још једна измена је за 26. новембар. Сведок Антун Лутровић је у болници, па је уместо њега одређена сведок Љубица Божић. Ово остало је неизмењено.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 45 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

КОНСТАТУЈЕ СЕ да ће испитивање сведока Ђуре Антоловића бити обављено путем видео-конференцијске везе остварене са Жупанијским судом у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Судија, само једно питање у вези сведока Јосипа Сабљака који ће бити саслушан у петак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: У скенираној документацији у фајлу «прилози», имамо његову изјаву коју је дао хашким истражитељима, али ту недостаје пета страница његовог исказа. То је 548 страница у том фајлу, а наша ознака је V-186 или 187, нисам сада сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, проверићемо то у некој паузи, па да видимо, ако то недостаје, да.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Недостаје, значи у оном скенираном фајлу сигурно, не знам да ли постоји у списима, плашим се да не, али молим да то проверите, па ако буде изводљиво, да добијемо ту пету страницу, било би нам јако важно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у реду.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Захваљујем.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да у Жупанијском суду у Вуковару је поред судије Јадранке Курбел, присутан и судијски помоћник Окружног суда у Београду, Ивана Рамић.

СВЕДОК БУРО АНТОЛОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, да ли се чујемо?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Антоловићу.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Да, изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваши лични подаци од оца Живка, по занимању фотограф, адреса Ловас, улица Нова број 4, рођени сте 1949. године и нисте ни у каквом сродству са оптуженима у овом поступку?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Тако је, точно.

**Са личним подацима као на записнику
Жупанијског суда у Вуковару, Кир. 887/07 од
19.11.2007. године.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок. Као сведо, сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. А пре него што ћете дати исказ, положићете заклетву, понављајући овај текст који ја изговорим. Заклињем се.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Пред судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Будем питан.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: И да ништа од онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Нећу прећутати.

**Опоменут, упозорен, а након полагања заклетве,
изјављује:**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом води се кривични поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва против оптужених Љубана Деветака, Милана Девчића, Милана Радојчића, Жељка Крњајића, Миодрага Димитријевића, Дарка Перића, Радована Влајковића, Радисава Јосиповића, Јована Димитријевића, Саше Стојановића, Драгана Бачића, Зорана Косијера, Петронија Стевановића и Александра Николајидиса. А предмет оптужбе су догађања у месту Ловас октобра и новембра месеца 1991. године и страдање 69 цивила хрватске националности у том периоду и то у нападу на Ловас, затим у дешавањима која су уследила у селу и то противзаконита затварања, телесно повређивање и тако даље, убијање ових цивила и на крају на детелини која је била минирана, односно на минском пољу. Ви сте већ давали исказе, суд има три Ваша исказа, 11. и 12.12.1995. године пред истражитељима Хашког тужилаштва, затим 16.12.2003. године на главном претресу пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету К.бр.25/00 и по замолници овог суда, такође пред Жупанијским судом у Вуковару дана 19.11.2007. године. Да ли остајете при свим тим изјавама које сте дали?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Није, не, лоше Вас разумем

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цитирала сам да сте до сада три пута давали изјаве, у Трибуналу и два пута пред Жупанијским судом у Вуковару. Да ли остајете при тим Вашим изјавама које сте раније дали?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада ћете испричати суду, због јавности овог претреса, све што је Вама познато из тог периода шта се дешавало. Изволите.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Хвала. Па овако, 10.10.1991. године ујутро након гранатирања на место Ловас, касније после те потпоре топовске, да тако кажем, коју је осигурала ЈНА, уместо њих ушле су паравојне овога јединице и након тога настало је то што је већ познато. Значи, кренули су по кућама, бацајући бомбе у куће. Касније су људе затварали овога у логоре и батинали и убијали. Пре свега, тог дана у јутро када су кренули по кућама, мислим да је негде око двадесет и нешто, преко двадесет, двадесет и три особе убијено, а ја Вам могу једино конкретно рећи оно што сам ја проживео и што знам изравно као сведок што се тиче овога. Ово све остало је опћенито, значи то знају већина људи, али не могу говорити о ономе што нисам видео. Оно што сам видео и прошао, могу само о томе говорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Значи, изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, испричајте то што се Ви доживели.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па, ево овако. Тог 10.10., значи, приликом уласка у село тих паравојних јединица, неки од људи су успели још побећи према Илоку, јер једино тамо се још могло. Ово друго је све било затворено већ. Е сада, у међувремену, неки људи су, опростите, неки људи су што или кренули, или неки су се чак и вратили касније након неког времена, са малтене пола пута до Илока. Такви су углавном побијени који су се вратили, мислим на неСрбе и Хрвате, јер иначе је овога, остали нису, тј. они нису никуда ни ишли, они су управо ушли у село, боље речено. Е сада, значи овога, пошто ми је отац убијен истога дана, у том међувремену док је трајало то пуцање, уствари, у том затишју ваљда када је, јер то је уствари било, он је убијен пред, у суседној улици, одмах неких педесетак метара даље, претпостављам од снајпера. Е сада, о том даље, касније о том. Желим рећи ово, да је лежао три дана на столу, ја сам га, ишао сам по њега касније када је престало пуцање са још двојицом сусједа и успео сам га некако донети кући заједно са њима, тако да, овога, три дана је лежао на столу у обитељској кући, док нису дошли по њега, значи војска је дошла по њега, односно ту су углавном били управо ти неки од паравојних, значи

формација који су терали наше људе да купе те побијене, значи овога, ти људи су купили на једну приколицу и возили их. Даље, где су били закопани у масовну гробницу, а управо тај дан трећи, значи дан од пада села, то је могао бити 13.-ти, јел да, тако, овога, је био први претрес у кући, значи исто ти, са домаћима су ушли и ови који су дошли са њима, значи преко из Србије, како ја то кажем, увозни, јел да, значи те паравојне постројбе. Они су ушли заједно по кућама и вршили претресе по свим хрватским кућама. А сада могу говорити код мене, значи су направили, један претрес и не задуго, истога дана негде поподне је направљен поновно претрес. Па сада, мислим да ови остали детаљи нису толико битни, јер и тако се тражио било какав разлог да се некога окриви за нешто и затвори. Значи, они су нашли за тебе некакав детаљ на основу кога ће ме окривити, што се каже, мислим да није битно и није вредно уопште спомена, али сам био затворен у логор. Тамо у логору сам, овога, батинан већ код самог привођења, значи улазило се прво приликом привођења у станицу милиције, или полиције, како год хоћете, мислим да се звала станица милиције. Тамо се водило, као и иначе код привођења, одузимају се све ствари. Ту ми је, чујте, гледајте овако, ту ми је Милан Девчић, од њега сам приведен, значи и он ми је из новчаника јасно повадио све ствари које сам извадио из џепа и из новчаника ми је повадио ствари које су биле. У међувремену, нашао ми је једну посвету коју сам ја носио као верник, католик. То ми је значило, носио сам без обзира у које време, то је било увек уз мене, што значи нашао ми је то и пита ме, «што то носиш?», пита ме, «јел зато да ме чува». Наиме, питао ме је прво, «шта је то?». Ја кажем њему, па зна он добро што је то. Било је реч о слици Мајке Божије, посвета, јелда и сада каже он, «аха, носиш да те чува, овај пута те неће нико сачувати». А ја кажем, «отом, потом». И онда као он је био тиме, ваљда и чиме је све другим испровоциран, а да, уосталом пита ме, где ми је новац. А ја кажем, «немам појма», јер је новчаник већ био, како се каже, у промету, кроз руке, док је рађен претрес. Знаш колико је било новца, он каже, «значи шта, неко ти покрао новац?», «па, што друго, сигурно га нисам бацио». Значи, овога, вероватно је тиме био испровоциран, што сам то рекао и

извадио боксер и ударио ме боксером и након тога сам изведен из те полицијске станице, јел да, постаје и одведен према Месном уреду тадашњем, значи на испитивање у једну просторију где сам био испитиван, не могу одредити точно колико временски, али уз батинање сам био испитиван и после затворен у подрум те просторије, значи у Месном уреду.

У међувремену, били смо извођени. Дакле, тамо су већ били неки људи који су раније пре мене значи затворени, осам, девет људи, кажем, осам, девет, јер једна особа ми није ни дан-данас позната, не знам ко је био. Значи, овога, ту смо били прозивани и извођени у ту просторију другу у Месном уреду где смо били батинани и уз испитивање, значи психички и физички малтретирани од стране особа које су водиле тај поступак. То је био Мићо Девчић и Милан Радојчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, немамо слику ни ми, нико.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изгубили смо на тренутак слику, можете да наставите, господине Антоловићу. Били смо изгубили на моменат слику, да ли се чујемо сада?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Чујемо, али не стално добро. Ево сада сам мало покушао подесити апарат, мислим да ће бити боље. Нажалост, на слушном сам апарату, то ћу касније изнети шта, дакле, управо Петроније ми је бацио те бомбе у подрум, од тога су ми се потпуно распали бубнићи и више без тог слушног апарата не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, наставите тамо где сте стали малопре.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, овога, значи, повремено смо извођени, прозивани, батинани и овога, морали смо стално давати различите исказе, били смо натеривани да говоримо особито о стварима о којима ништа не знамо или мало или ништа уопће не знамо. Значи, циљ је био у бити малтретирање у сваком смислу, физичком и психичком. А ови људи који су били са мном, њих више нема, они су побијени, а сам сам након свег тог времена, јелда,веденог у том логору, доведен кући, тако је било одређено. Изведен сам прво тамо као са намером да будем на овај или онај начин

ликвидиран. Касније сам доведен у кућу породичну, био сам затворен у подрумску просторију породичне куће значи која је врло, врло мала, негде два и пол са можда три метра. Е ту ми је, са наком да ме, са намером да ме ликвидира Петроније, Петроније ми је бацио две ручне бомбе, а са њим је био Радојчић, овога, Милорад Радојчић. Њих двојица су ме довели и бацили у подрум и бацили те бомбе. Али пре тога на суду, приликом испитивања ме је Петроније избоо ножем у леву натколеницу, јер нисам одговарао по вољи, како су они хтели, значи нисам говорио оно што су они тражили, јер нисам имао што рећи, заправо. Њихова питања су била једноставно апсурдна и није се могло нити одговорити на њих. Значи, ево тако на крају када сам, овога, када су ми бацили те бомбе, јасно, колабрирао сам, остао потпуно без свести, практички био полумртав, што нити су они знали да сам остао жив, нити сам ја знао уопће, ни жив, ни мртав, практички, нисам знао ништа, док ме нису неки од људи који су иначе били у пролазу, значи углавном су то искључиво били мобилизирани Мађари. Међу њима је био један Србин, негде преко из Војводине, већина су их били из Војводине, значи особито ти мобилизирани Мађари, овога, а они су ме извукли, њих тројица су ме извукли из подрума, онако полумртвог. Затим сам након неког, не знам, не могу одредити колико је времена трајало, углавном привели су ме, да кажем тако, к свести, онако изломљеног. Било је и ломова кости, рекох већ, нож, па пуна леђа, пуно олова, практички, од бомби, овога и тако да сам био максимално, овога, како се каже онеспособљен тотално. Ја сам једва успевао комуницирати са њима. Ти су ме људи спремили у кревет, однели у кућу у кревет и даље, касније су неки од ових мобилизираних Мађара дежурали, ето тако, да као не би, уколико сазнају да сам жив, дошли поновно по мене. И даље сада следи оно значи где сам био ето како се каже, на бити и не бити, једноставно без лекова, без ичега и тако даље. Не знам, нити сам, тешко је говорити о свему том даље, знате. Па и само то присећање, већ овога, је тешко, знате, мислим да можете сами замислити. Не знам, ево даље ја Вас лепо молим да ако имате неко питање да ми поставите, јер тешко ми је, могло би се данима о томе причати, то се не може

изговорити у неколико реченица, а овог, или за неко краће време. То је трајало данима и дуго, дуго, што значи да овога, детаље не можете све провући сада, нити кроз изговор овако, него ево, ако можете што сам већ давао у ранијим исказима, Ви поставите питање, а ја ћу покушати одговорити на то. Мислим да неће бити проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево сада ћемо неким редом да учесници у поступку Вам постављају питања. Прво ће заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак да Вам поставља питања, а онда остали. Изволите тужиоче.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Опростите, стално ми смета ово, знате, да ли, ако имате слушалице неке, да ли можете, немате? Па, смета ми стално, нешто ми бруји. Не чујем добро, чујем, али не разумем довољно, да, није јасан звук. Опростите молио бих ако можете поновити ово питање

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада ће тужилац да Вам поставља питања. Изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан, господине Антоловићу.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Добар дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам заступник оптужбе у овом предмету. Поставићу Вам неколико питања. Колико дуго сте Ви живели у Ловасу пре и ових несрећних догађања? Од када живите у Ловасу?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Од рођења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре овог самог напада на Ловас који сте определили, 10.10.1991. године, молим Вас да нам опишете ситуацију и односе у селу и шта се и да ли се нешто догађало неко време пре самог напада на Ловас?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, чујте, сада, добро, догађало се, да, било је, рецимо, једно, заправо једно време су људи већ били због најаве напада, значи на село, били су у Илоку већ изашли. Касније су се вратили. У међувремену је било, био је читав низ догађања, ја мислим да сам ја то већ дао раније у исказима, у сведочењу, што значи да сва та догађања су уопште позната, што значи оно, имали сте, рецимо, ситуацију да ми, уствари, нисмо већина хрватског становништва, није нити знала што се заправо догађа, била је затегнута једна ситуација, јер се већ раније, била је, како се то каже, она позната «балван револуција» и тако даље, што

значи опће стање је било такво да је била својеврсна неизвесност, овога, значи опасност од тог могућег рата и тако даље, а због тога су били цивили углавном евакуирани из села, као из других делова, значи, овога, садашње вуковарско-осијеничке жупаније, па и из других делова, да сада не образлажем то. Ето то су та догађања која могу најкраће да кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У изјави коју сте раније дали, у готово свим изјавама, рекли сте да је пре тог 10.10. извршен један артиљеријски напад на село и да су погођени неки објекти. Можете ли нам прецизније рећи, када је то отприлике било и шта је погођено у тим нападима?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, гледајте, овако, овај, да, био је артиљеријски напад и након њега је ушла као, како се каже, значи пјешадија. Ми смо очекивали да ће ући ЈНА, значи након тог напада, међутим није. Ушло је нешто људи који су били у униформама ЈНА, а остало су биле све паравојне јединице. Значи није ушла војска која је у ствари дала потпору артиљеријску тим паравојним јединицама, заправо смо очекивали да ће ући војска, јер једино војска је имала артиљерију, значи нису могли имати паравојне те постројбе. Они су њима дали једноставно потпору да могу ући што значи да мислим да је ствар била договорена, то Вас мислим занима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато од артиљеријског напада и у току самог напада шта је оштећено од објеката и који објекти?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Што, тко је?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И који објекти било у самом селу су оштећени у том нападу или уништени?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, циљани су објекти насумице, мислим да колико ја знам није било неког циља посебног јер су погођени и цивилни објекти, неколико кућа цивилних је погођено колико ја знам, а црква је мислим добила такође погодак, и колико знам раније је ракетирана неколико дана прије, неко вријеме је погођен торањ, то је ракетирано иначе из авиона, а ово што је било у том артиљеријском нападу колико знам погођено је неколико кућа. Да ли су они то

гађали са неком намјером циљано или су то случајности то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било непосредно пре напада, који дан раније и у току тог самог напада тога дана, да ли је било икаквих оружаних формација у селу које би на било који начин браниле село?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Што на било који начин?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Браниле село, који би пружили отпор и бранили село?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па чујте, ми никада нисмо имали са, опћенито између нација никада није било било која нација, значи има још и других националности у селу, додуше мањи постотак али никада нисмо имали проблема на националној разини, никад, ако је било појединачних изгреда па то су били ето опћи међуљудски, како се каже, односи, неко са неким да је имао неки проблем, али то су били људски проблеми, а не национални.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Вероватно нисте разумели моје питање. Да ли је неколико дана пре напада на село и у току самог тог дана 10.10. у селу било неких оружаних формација које би браниле село од напада?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, сад ја то не разумем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су на било који начин мештани били организовани у селу, да ли је било неке друге војске, регуларне војске Хрватске, полиције или неке оружане формације која би бранила село?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, да разумијем. Није, не, био је, прије тога је био кажем у оно вријеме док је била та, ајде да кажем тако јел да побуна, «балван револуција», не знам ни ја како, у међувремену је био формиран Кризни штаб, значи у селу као некаква одбрана. То је било распуштено будући да је војска ЈНА позивала на предају и тако, односно на разоружавање и ишло се дакле на преговоре и предано је све оружје ако се уопће може рећи да га је и било, увјетно речено то је било врло слабо или никакво наоружање али то је све предано што значи да није било више нити је било, били су углавном искључиво цивили, а кажем на 10.10. већина људи, углавном прије тога је заправо било скоро су сви били евакуирани за Илок или ван било гдје даље изван

села. Касније се вратио добар дио људи али без икаквог наоружања, никакве полиције није било, никога није било, поготову не војске.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Описали сте да је након два-три дана су долазили ти припадници тих оружаних формација да претресају Вашу кућу. У једној од Ваших изјава, конкретно датој пред Жупанијским судом у Вуковару односно у Ловасу по замолници овог суда, рекли сте да је приликом једног од тих последњих претреса пронађена у Вашем стану нека похвалница «ДАХ», тренутно не могу да преведем ту скраћеницу и да су тада били присутни Милан Радојчић и Милан Девчић и да су након тога што су пронашли ту похвалницу неколицина војника који су били са њима да су Вас ту физички малтретирали, тукли пред Вашом мајком, да ли и даље остајете при таквој изјави?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Опростите, кажем да имам великих проблема тонских и не разумијем све, тешко успијевам разумијети то јер имам великих тонских проблема са овим, знате тек се навикавам на тај апарат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У једној од изјава коју сте дали пред истражним судијом у Вуковару, односно Ловасу, између осталог сте рекли приликом вероватно последњег претреса у Вашој кући трећи-четврти дан након напада на Ловас да су пронашли у Вашој кући некакву похвалницу ДАХ. Ви сте негде рекли шта би то, шта та скраћеница значи и да су Вас између осталог због тога пред Вашом кућом и пред Вашом мајком, а у присуству Милана Девчића и Милана Радојчића тукли неки припадници те паравојске, да ли остајете при тој изјави?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да. Видите овако, приликом претреса нађено што је нађено. Нађен је папир који заправо где сам ја дао некакав новчани поклон, а то су била прикупљања нити ја не знам зашто данас. Чујте, дао сам неку мању свотицу новца, то је била како се звала Демократска акција Хрватске тада, они су то сматрали једном као екстремних како они рекоше усташких организација, најекстремнијих, то је у ствари наименово Девчић да је то најекстремнија усташка организација, о чему ја немам појма, ја сам дао тада је било речено за шта некаква помоћ, а ја сам такав иначе и данас ћу дати увијек сваком било какву помоћ.

Они су нашли тај папир и на основу тога ме као тужили, тако је. Кад су ме ови који су били вани, значи чекали да се доврши претрес, једноставно кад су ме извели ван ови двојица који су били унутра код претреса на дежурству тукли су ме пред њом точно, сви пет или шест их је било тукли су ме пред њом прво и тада су ми после тога ставили лисице и одвели ме у логор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су том претресу присуствовали Радојчић и Девчић и да ли су они били присутни кад су Вас ови тукли?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Што раније?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су том претресу присуствовали код Вас кући Радојчић и Девчић, односно да ли су били ту кад су Вас ова неколицина тукли пред мајком у дворишту?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, да, они су, управо су они довели. Био је Девчић у једном претресу, заправо је Девчић био, он је, он их је практички довео знате. Па чујте, било је ајде да кажем два темељита претреса знате. У овом другом су заправо нашли тај папир. Први пута нису нашли ништа, а овај пута су нашли то и онда овога, и шта хтедох рећи то да приликом претреса заправо ко је, није могао знати нитко од тих људи који су били како се каже из вана, ни ко сам ја, нити ког имам у кући, нити што, где је уопће кућа. Значи морали су они који су знали их довести. Знали су једино мјештани, једино значи мјесни, људи у мјесту Срби, значи они су знали. Није могао знати Петроније гдје је моја кућа или не знам ко ако му нетко није рекао и довео га тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да су Вас довели у станицу милиције и полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, кад смо код овог дела, господине Антоловићу с обзиром да суд овде има три Ваше изјаве. Први пут код истражитеља Хашког тужилаштва Ви сте помињали да је Милан Радојчић био тај који је предводио ову групу мештана односно тих паравојних који је био код Вас у претресу. Па сте онда други пут у Вуковару помињали да је то Милан Девчић био, а трећи пут такође пред судом у Вуковару помињете обојицу, па сад да ли можете суду да кажете ко је тачно од њих двојице био присутан, да ли Радојчић, да ли Девчић, да ли обојица или ако су то била та три претреса да

ли су један био приликом једног, други приликом другог претреса, јер пред Трибуналом сте Ви први пут саслушани, односно пред истражитељима Хашког тужилаштва Ви сте помињали Милана Радојчића?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, па гледајте, точно. Они су исто као и оно како сам рекао на суду приликом испитивања, они су представљали некакав суд, исто су се тако смењивали, значи није увијек био исти. Тако имате случај и овде да је зависи ваљда кад је ко од њих, то је ствар између њих како су се они распоредили то ја не знам, али није увијек био исти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми тај моменат када Вас туку на дворишту у присуству или у кући Вашој, у присуству Ваше мајке, ко је од њих двојице био?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Тко је био тада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па тада је у том, дакле тада кад сам био батинан, јел да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, у присуству Ваше мајке, значи пред Вашом кућом, у дворишту, ко је био од њих двојице Милан Девчић или Милан Радојчић?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Био је Милан, Мићо Девчић, он је био. Он је тај папир и ставио пред мене и рекао «што је то».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, објасните кад је то био Милан Радојчић?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Када, кад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то био Милан Радојчић у претресу?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Рекох да је било, било је два темељита претреса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Знач, е сад, у овом другом знам точно тад сам одведен у логор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Тада је био Мићо Девчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Први пута претпостављам да је био Радојчић, а било је спорадичних ситних овако знате, да не кажем то ни нису били претреси, то је било пребрљавање куће. Наилазили су ко је када хтио знате, није ту било

никаквог реда. Хоћу рећи управо за то што касније има неких детаља који ће о томе довољно рећи, заправо држати се овога, ево што сам хтио рећи овај пута знам точно то, а све детаље можемо сада, знате то је прије свега хаос код њих, нису имали они ред како раде и ја нећу о том, то је тема за себе, али ово знам поуздано да је тако. Значи тај пута је био Мићо Девчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да су Вас одвели у станицу полиције, где је била та зграда у којој је била смештена станица полиције? Рекли сте да су Вас након тога одвели у станицу полиције.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је била та станица полиције?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: То је било у кући, ето могу рећи по имену Боре Кесера, значи у центру када се креће према Вуковару са, значи излазу села односно, са десне стране кућа на самом путу. Значи на самом том, покрај пута горе десно вам је та кућа, значи од Боре Кесера кућа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас ту неко саслушава и ако саслушава ко то? Поготово Вас питам да ли су Вас саслушавали Девчић или Радојчић или већ неко трећи? Пре свега да ли су Вас у тој станици полиције саслушавали?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па видите, приликом хапшења да кажем он је отишао рецимо. Мене су неки од тих који су ме и батинали ставили у ауто и довели у ту станицу милиције, а он је отишо раније ауто и управо је рекао «видимо се ускоро», е он ме сачеко у тој станици милиције, е, али ту је овога, ту је било више, већи број тих људи униформираних и наоружаних, значи кад сам вадио све те ствари из џепова итд., онда је тако реко већ да не понављам сада те све детаље, углавном он је извадио боксер и ударио и ме боксером.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас је у станици полиције саслушавао Радојчић, односно да ли Вас је неко физички и психички малтретирао у станици милиције приликом тог саслушања, а у присуству једног или другог од њих, значи Девчића и Радојчића?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па, приликом привођења су практички били и Мићо Девчић и Милан Радојчић присутни тамо у тој просторији. Значи али кажем да је био и далеко већи број, значи становит број и униформираних особа тако да ја не могу сада, то је тешко, знате то је тренутак када не можете све детаље ухватити и како се каже оно упамтити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Након завршеног саслушања у станици полиције ко Вас је и где одвео?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Ко ме извео? Па, те особе ни данас, ја тада те људе нисам знао и ту двојицу који су били, ајде САО милиција, значи они су ме извели до подрума. Мислите из те станице милиције, на то мислите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да. Где сте из станице милиције одведени и ко Вас је одвео?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Е, да, до подрума извели су ме, значи овога, ти милиција, полицајци, али дакако ја те људе тада нисам знао нити их данас знам, неке од тих имена им не знам, јер они су ме одвели до просторије, значи горе за испитивање у мјесном уреду, а тамо су се у међувремену смењивали Девчић, Радојчић. Значи некад, зависи, јер то није било једном испитивање, то је било ко зна колико пута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте у једној или у више својих изјава па и данас рекли да Вас је том приликом, приликом тих саслушања у тој згради општине или месног уреда, где сте доведени из овог затвора, приликом тог саслушања да су Вас физички малтретирали и да ту помињете једно име Петроније који Вас је једном или више пута убо ножем у неки део тела, како се одвијало то саслушање?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Будући да ме сачекао Девчић, значи он ме је заједно са тим полицајцима, он је ишао за њима, они су ме тјерали путем од Боре Кесера куће што нема, свега размак је једна кућа до мјесног уреда. Он је ишао иза, а ко је био иза мене све, милицајце знам али знам да је он ишао иза до, значи тог мјесног уреда, а ко је све био иза мене то ја не могу, знате ја се нисам смио окретати. Уз ударање дакако, плус ударање и падање путем су ме довели до мјесног уреда и тада након једног краћег испитивања затворили доље у подрум.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вас је испитивао у месном уреду?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Тада ме испитивао, тада приликом, том првом приликом ме испитивао Девчић, значи Мићо Девчић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било неких других прилика и још неког испитивања и ко Вас је испитивао након тога?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па приликом тог првог, значи, испитивања био је један записничар. Тај је био у униформи ЈНА која није колико сам ја запазио нит је била комплетна, али баш зато претпостављам да је резервиста, али добро то је сада друга тема, углавном једино је он био у униформи ЈНА и он је био као записничар. Он је био присутан тамо, а касније након, ако рецимо не одговорите на питања која или им се не свиђају одговори или не одговорите на било које питање онда позову рецимо те како смо ми звали «батинаше», значи људи који долазе и батинају, тада нисам знао неке, односно касније сам сазнао по имену неке, али тада нисам знао нити име, нити презиме нити једном. Знао сам само да су улазили људи који су батинали, е сада, знам касније да је ту улазио рецимо конкретно Петроније, па рецимо, шта ја знам, њега сам особито запамтио рекох и зашто јер он је код каснијих испитивања био позиван да он одради додатно батинање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас је тај Петроније тукао и малтретирао било којом приликом у присуству Девчића или Радојчића?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас је тај Петроније или неко други од ових, како Ви кажете «батинаша», да ли су Вас тукли, малтретирали било којом приликом у присуству Радојчића или Девчића?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Да, да, без обзира да ли је био, кажем да су се смењивали, Радојчић некад, зависи када позову и извлачили су нас из тог подрума и позивали спорадично ваљда како се њима свидјело, немам појма зашто баш тад или тај, односно некада је био Девчић, некада Радојчић, али кажем то је толико, ја не могу сада набрајати нити знам колико пута је уопће било испитивање, знате, не могу знати број јер то је било, чујте, у вријеме које нисам, ми нисмо имали нити појам о времену више, једино кад изиђеш, кад вас извуку ван онда видите да је то дан или је већ скоро

мрак итд., нити сам имо сат, нити било што, о времену појма немам. Значи знам само тијек дана да су ме рецимо, да је могло бити или око подне или не знам ни ја када, рецимо поподне позвани на испитивање, а њих двојица су се смењивали. Значи, ево могу рећи само да овом приликом, тада када сам избоден ножем, тада је био Радојчић, он је био тада на испитивању, а онај пута је био Девчић када сам приведен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли нам конкретније рећи, ако се сећате, траје то испитивање, саслушање неколико дана у неколико наврата, о чему су Вас саслушавали, шта су тражили од Вас да им Ви кажете? Шта их је то највише занимало? Приликом тих саслушања о чему су Вас питали, шта их је то највише интересовало да сазнају од Вас?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па чујте, питања су, кажем, већ рекох, питања су била асполутно излишна, то вам је, па, што је, о чему је ријеч. Рецимо постави вам питање колико има на Илоку ЗЕНГ-а, колики број усташа или не знам како су то називали, већ свеједно, то ионако није битно, али ја о томе нисам могао имати било какве, не ја, било ко тамо од нас, било какво сазнање, знате, и то је питање на које ви немате одговор, ако немате одговор следи батинање, а то је управо разлог зашто таква питања постављају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да су са Вама у затвору били још Фрањо Панџа, Јосип Јовановић, Дарко Павлић, Жељко Павлић, Марко Дамњановић, Стипе Долачки, Андрија Девчић, Ђука Кризманић, јесу ли они били са Вама заједно у истој просторији тог месног уреда?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па гледајте, овако, нисмо сви, они су већ кад сам ја убачен у подрум, ти људи су сви већ били тамо. Када је ко приведен то не знам али знам да смо појединачно прозивани горе на испитивање, значи у том међувремену, а батинања је било и у дворишту и рецимо позове вас горе и онда дакако питање, ево рекох каква питања су била постављана, мислим да је апсурдно, то су питања која су потпуно излишна, дефинитивно, а разлог је био да се психички и физички малтретира, значи да се било тко од њих иживљава на тој особи. Значи психички и физички, ето то је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Све време сте били заједно у том подруму, ова лица која сам прочитао и Ви? До када сте били заједно у том подруму?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: У том подруму? Па гледајте, овако, то је, у ствари ја сам први изведен, како се каже, за ликвидацију. Они су још иза тога остали. То је могло бити негде, ево ајд сад рецимо, до 18.-ог рецимо негде 18.10., ето добро, кажем да не могу фиксирати тачно датум, то је готово немогуће знате у таквим увјетима се тешко може, можете знати, кажем да сам имо једва појам, не ја него сви, само једва појам о времену тренутачном, а камоли о томе које је више вријеме, датум итд., е сад гледајте, то је могло бити можда, ево рецимо ајде 17.-ог до 19.-ог, али сам ја први изведен, значи за ликвидацију. Ови су људи остали још унутра и тада након овога што сам избоден ножем, сам изведен на двориште прво с намјером да ту будем ликвидиран али је Петроније тражио да ме дају њему, значи да ме он, како је он то рекао по своме ликвидира или среди, и тако сам био одведен касније кући, у обитељску кућу у тај подрум кажем, где ми је, да, рекао ми је прије тога да клекнем, управо Петроније ми је рекао да клекнем да се помолим и да ме убије. Ја сам њему одговорио овако тамо на дворишту, то он добро зна, ја сам му одговорио да сам рекао молитва то је мој проблем, а то што ти радиш је твој проблем и ако мислиш да то требаш радити, ради. Е онда је рекао е нећу ја тако, значи довео ме кући он и јелда био је са њим звани Бајица Радојчић јелда Милорад, њих двојица су наравно ту су били још у ауту људи, возач који је довезао тај је отишао, а њих двојица су ме довукли скоро дословце у двориште и онда бацили у подрум те обитељске куће, који сам рекао да је врло врло мали и ту је Петроније активирао прво једну ручну бомбу која, и након експлозије је чуо ваљда да сам жив и бацио још једну. Знам да, зашто двије, јер сам у полусвесном стању чуо као да је то било далеко то је, то сам једва чуо као из јако велике даљине. Већ сам био практички скоро колабрирао али сам још чуо да је рекао неко од њих двојице «још једну жив је», кад је та друга експлодирала више даље не знам ништа све до оног тренутка док ме нису ови људи извукли, чак дапаче ни то не знам, нека догађања рецимо

људи су ми рекли да су ме нашли на штрику, то уопће не знам, то сам уствари учинио сам вјеројатно али тога нисам свестан нити знам како. Кажем да сам био у једној дубокој коми, ако сам се уопште могао значи мицати, кретати, неких детаља се сјећам као из сна.

Сјећам се да сам чуо гласове значи ево ако хоћете опширније да кажем, па рећи ћу, то сам већ и то понављам сада. Значи чуо сам као издалека гласове и да се људи крећу по дворишту, претпоставио сам по дворишту, значи у том тренутку једноставно не знам да сам то што сам учинио то касније вјероватно из страха да ме не нађу опет тамо, сам управо направио то да сам се практично објесио на тај штрик. Тако то су највећим дјелом подсвесни поступци, а иза тога су ме кажем они нашли и извукли ван и они су чак констатирали по чему то је војничка ствар, да су видјели да су двије бомбе бачене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Изузев Вас да ли је неко још од ових лица који су били са Вама затворени у том подруму чија сам имена малочас прочитао, преживео сва та догађања? Да ли је вама познато то?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Што да су, опростите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од ових који су били са вама у подруму, мало пре сам их прочитао, Панџа, Дамјановић, Долачки, Девчић и тако даље, да ли Вам је познато да ли је неко од њих изузев Вас преживео сва та догађања?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не, на жалост нико. Једино ја сам ево и то је преживио сам пуким случајем. Значи то су се људи који су ме извукли из подрума чудили како сам уопће преживио јер двије ручне бомбе и осим тога био сам избоден ножем десна, у леву наткољеницу, а десна рука ми је била практички потпуно изван функције јер је била ишчашена што сам ја још тамо у логору, значи у подруму Мјесног уреда, сам намјестио али тада више није функционирала дуго док касније није крпана, ни дан данас заправо више није то то али добро ето још се некако служим. Значи нитко није преживио од свих ових, како су они изведени, гдје су убијени то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То не знате непосредно, да ли сте евентуално о томе чули било када од било кога, односно да

ли имате посредно сазнање када су, где и на који начин страдали ти људи?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: У које време опростите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули, да ли имате посредно сазнање, да ли сте чули и ако јесте од кога, где су, када и на који начин ови људи страдали што су били са вама у подруму?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Знате шта, оно што, ја то не узимам уопште као некакво сазнање, чујте то што људи причају по селу чуо је овај од оног, онај од оног, али ја о томе заправо нити желим размишљати нити желим уопште износити таква, то су за мој појам нагађања, ја о томе заправо не знам ништа, могу вам рећи само оно што ја знам сигурно јер овдје сам рекао да ћу говорити само истину, за мене истина није нагађање него једино факти, а о овоме не знам, доиста не знам ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменули сте до сада од свих оптужених двојицу, Радојчића и Девчића, у то време да ли Вам је било познато у ком својству они ту спроводе та испитивања, ко је ко од њих, ко има, да ли неко има функцију и ако има коју функцију, да ли они имају неку власт?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па гледајте за мене су они, мислите конкретно баш само Радојчић и Девчић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да пошто сте само њих поменули.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Да, па гледајте они су били ја не знам како су они по називу како се каже по функцији распоређени, ја знам да су били оно што су они код испитивања, код њих смо били испитивани и батинани пред њима и што су они одредили неке рецимо то му је било записано и извршено. Дакле, ако је ликвидација, ликвидација, ако је враћање у подрум, враћање у подрум и тако даље, мислим значи сваки детаљ је овисио о њима, а сада да ли су они од некога примали некаква наређења или нешто друго то не знам, али знам да оно што су они рекли је ови који су извршавали њихове наредбе, морали то извршити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у то време, односно да ли сте од раније познавали опт. Деветака, да ли сте га у то критично време виђали и шта уопште знате о њему каква је његова улога, ако знате била, у време тих догађања у селу?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Испричавам се. Битан дио молим поновите јер доиста имам муку са овим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам за опт.Љубана Деветака, да ли сте га познавали пре ових догађања и да ли знате где је био у време ово које сте нам ви до сада причали, где је био, шта је радио какву је улогу имао ако имате ви било какво сазнање о томе?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па видите рекох након пада Ловаса, значи након пада села, добар дио људи је био позван на не знам шта некакве састанке и тако даље, о чему ја нисам знао моја кућа је знате у једној новој улици па је мало удаљена од ето кажем значи улица није ни тада посве пуна, тек су почеле нове куће су се тек почеле правити. Значи, они су дали обавјест путем како се каже, ево ми то зовемо добошар знате, Деветак је послао њега у вези тога да да обавести, ја о томе нисам знао ништа нисам чуо тамо будући да је мало по страни. Тај човек није ишао тамо давати тај проглас, тако да ја нисам то чуо, е сад касније ме позвао Деветак телефоном будући да је телефонска централа у селу радила, па ме позвао телефоном да предам кључеве од Дома културе јер ја сам радио као водитељ Дома културе, као кино оператер и водитељ Дома културе. И позвао ме, пита ме што ја чекам, што нисам дошао донјети те кључеве, ја кажем да о томе заправо не знам ништа нити ми је ико што рекао. Е тада сам отишао у Мјесни уред, тада сам га видио, у том међувремену први пута сам га видио, тад кад сам предавао кључеве, значи и иза тога кад сам предао кључеве био је скуп, он је организирао ваљда скуп мјештана преко тих објавјести које је добошар дао. Ту сам у Дому културе био на том скупу мјештана где сам тада сам га видио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он на том скупу говорио и да ли се можете сетити о чему и шта је говорио?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Да, па ево овако гледајте, ја нисам могао цјело то време бити присутан за време тог како се каже скупа мјештана, али на почетку сам био чуо где је упознавао као са стањем у селу и нагласио да више, да је то сада Србија и тако даље и између осталог је рекао оно што ја будем рекао то је светиња, ја сам вам сада бог и батина и оно што ја наредим то ће морати бити. Значи то је то. Ја сам у

међувремену морао се кретати, рецимо отворити неке од просторија значи нисам могао цјело време бити тамо присутан. Ето то вам могу рећи то је оно кључно што знам да је рекао, а било је неко време је потрајао тај скуп, што кажем нисам цјело време био присутан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте га након тога било када још видели или чули, говорим о времену ових несретних догађања? Да ли сте имали било какав контакт са њим након тог говора у тој, у том Дому културе шта ли је? Љубана Деветака да ли сте након тог говора који је одржао тада, у наредних неколико дана да ли сте га уопште видели, да ли сте га евентуално видели приликом неких саслушања или одвођења, довођења?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не, нити једанпут га нисам видио, нити једанпут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали Жељка Крњајића оптуженог?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да. Крњајића, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате било шта о њему из времена тих догађања?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Крњајића нисам за цјело то време уопће видио, уопће га нисам видио нити срео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За имена осталих оптужених нема смисла да вас питам, вероватно је претпоставка да никога не познајете и да никога нисте видели, да никога не познате ни по имену ни по виђењу. Остале оптужене чија имена сте чули, да ли сте их и познавали и да ли уопште ишта знате о њима и да ли сте икад чули за њих?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па ево рекох чујте логор не можете, то је било под наоружаним стражама, једино знам кога сам видио сам дакле, не видио него испитивао ме Девчић, значи овога Радојчића знам Петронија, ове остале људе значи знам неке по фацама али имена и презимена већину значи који су ме малтретирали на овај или онај начин, не знам. Могу вам рећи само за ево те особе, то су значи Петроније и Радојчић, значи Бајица, Радојчић значи Милан, Девчић Мићо, јелда овога, то су значи особе које сам тада у том међувремену редовито сретао и који су извршавали то све о чему говорим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте, поменули сте то Петроније, да ли му је име или надимак није битно, како сте сазнали да је то, да то лице баш има то име или надимак није битно? Од кога сте то чули, када, како?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Мислите како сам сазнао да му је то име?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Е видите, па приликом једног недавања одговора на испитивању, односно то је било управо тај дан када сам изведен јелда за ликвидацију, тада након незадовољавајућег одговора који ми је поставио значи Девчић, шта рекао је «шта хоћеш да ти доведем Петронија, е па сад ћу ти довести Петронија па ћеш причати», тада сам знао да је то он.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули за догађај у том како већ сви то зовемо минско поље, о страдању људи у минском пољу, да ли сте чули за тај трагични догађај о страдању људи у минском пољу?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Касније мислите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па не, па тада он је раније, нисам му знао име, али раније је био и у једном од претреса, био је приликом, запамтио сам значи њега зато што је носио је ту капу знате са ресама ону неку капу са ресама знате, црвену тако нешто, мислим личка не знам како се зове, уосталом то није сада битно, углавном ту капу је носио са ресама па и запамтио сам га да је кад је отац, кад су ми оца одвезли, кад су дошли по њега и кад су купили значи те погинуле, да је он био у тој групи и био је посебно арогантан приликом окретања те приколице са погинулима и одвожења, он је био посебно арогантан, чак ми је вређао ми је матер у том међувремену, значи тад ето тад је био. Онда рецимо док сам боравио у том логору у међувремену неколико пута када сам био извођен на дворишту ме он батинао али тада нисам знао да је то он, име значи. Знао сам особу, али нисам знао име, тек сам тада сазнао да се зове Петроније када је Девчић рекао да ће ми га довести.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Господине Антоловићу ви кад се уморите, кад будете хтели паузу, ви реците ако, је ли ме чујете?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Чујем вас али тешко разумијем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад будете се уморили можете у сваком моменту да затражите паузу да прекинемо, да направимо паузу па после да наставимо.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па може, било би добро па покушам мало знате видите и сами да имам прилично проблема са слухом значи па би покушао то мало подесити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете сада да направимо паузу?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па ако вама одговара било би добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не због нас, него због Вас ако хоћете да направимо сад паузу?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Може, може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 11 часова и биће настављен у 11,20 часова.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се наставља у 11,35 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо још сведока у судници тамо у Вуковару. Је ли сведок ушао у судницу?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, да, ту сам, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само слику немамо. Ја вас молим слику према сведоку с обзиром да имамо слику према пулту судијском колико ја примећујем.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Јако тешко могу разумети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него само кажемо да немамо вас на монитору него је слика тамо за судијским столом. Не, не, ево горе, ова фотографија није. Ја молим режију тамо суда у Вуковару да прикаже сведока.

СУД У ВУКОВАРУ: Да ли сада видите сведока?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не. Ево сада имамо сведока. Господине Антоловићу сад ће да настављају да вам постављају питања прво браниоци оптужених, па оптужени, па онда председник и чланови већа и пуномоћници оштећених. Изволите.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Добар дан господине Антоловићу, ја сам бранилац опт.Љубана Деветака, адв.Здравковић Звонимир. Имам пар питања за вас.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Чујем али мало теже разумијем.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Рекли сте да је Љубан позвао добошара овог нашег сеоског да он вама пренесе и осталим мештанима да дођу у одређено место. Одакле вам сазнања да је Љубан позвао добошара?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Што да је Љубан?

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Да је Љубан позвао овог човека са добошем да вас прикупи тамо испред Дома културе или већ где сте се нашли?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, па то су ми људи рекли кад сам оно кад сам предавао кључеве и прешао преко да отворим јелда просторије и да предам кључеве, тад су ми људи рекли да је добошар позвао и да је то заправо Љубан послао, тако су ми они рекли.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Дакле, рекли су Вам други људи. Знате ли ви коју је функцију Деветак Љубан вршио у то време у вашем селу?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па ја не знам званичну функцију, али знам да је он био практички како је и он сам рекао бог и батина у селу.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Уреду је, обзиром на Ваша лична искуства врло ружна, јесте Ви поверовали да је он бог и батина у селу?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Што да је опростите?

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Ваше лино искуство, јесте Ви њему поверовали да је бог и батина?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па оно што је он наредио колико сам видио то је било извршено, значи ако је он, он ми је наредио да морам доћи и предати кључеве рецимо пример, особно, значи морао сам то извршити и предати.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Добро, имам још само пар питања. Рекли сте да је он одржао један говор у Дому за мештане, је ли тако било?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Да ли је он у том говору позивао на насиље, на паљевину, на убиства, на било шта што не приличи једном домаћину би рекао једном нормалном човеку?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: У том говору, ја сам рекао већ раније да нисам могао слушати цјели говор, значи бити код цјелог излагања, морао сам излазити ван ради откључавања осталих просторија које нису биле откључане, врата су они заправо практички били отворили сами на који начин, а провалом јасно, али значи ова врата са дворишта, а остало сам ја морао откључавати и иза тога предати кључеве. Значи нисам могао цјело време бити тамо, а за то време колико сам био тамо, тако нешто од његове стране није било изречено, једино ово што сам рекао, да оно што он каже да ће се морати извршити.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Да ли сам добро разумео да је ваш проблем са њим био једино у вези предаје кључева и код Дома културе?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Мој особни проблем је био то тада.

Адв.ЗВОНИМИР ЗДРАВКОВИЋ: Хвала вам немам више питања.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан господине Антоловићу, Бранкица Мајкић адвокат Милана Девчића, ја бих вас најпре питала да ли се самог догађаја из октобра 1991. године сећате боље 1995. или данас?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Нисам разумио.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли детаље између.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да ли се боље сјећам. Па чујте јасно је када протекне одређени дио времена да неке ствари

како се каже особито неки детаљи, не могу бити толико јасни рецимо након 10 година или више него тада у том тренутку.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То вас и питам из разлога јер сте данас износили неке детаље које нисте говорили ни 1995. ни 2003. ни 2007. године, најпре бих вас питала у вези са Кризним штабом који сте спомињали, када је формиран Кризни штаб у Ловасу?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: За Кризни штаб, мораћете ми преводити овако мало. Па чујте Кризни штаб је формиран када су почели како се каже, кад је кренула та затегнута ситуација, рецимо кад је кренула како ја кажем балван, како се то каже балван револуција, јелда и кад је кренуло то стање ево да кажем побуне Срба и тако даље јелда, а датум тешко да вам могу сада датум да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Месец ако можете месец да определите.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Молим?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Месец да определите у односу на десети месец, колико раније?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: 1991. то је било значи негде, код нас је Кризни штаб формиран у, е видите сад баш детаљ, је л' да треба детаљ мјесеца, чујте, знате шта сада не могу, не желим вам рећи нешто што не могу одредити.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Пролеће, лето, јесен, можете тако да определите, 1991. година?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: То је било, па да 1991. да, али то је било тјеком љета, значи.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је било пре оснивања Кризног штаба у селу, да ли је било побуна Срба како сте сад споменули, да ли је било било каквих инцидената у селу?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Не, код нас није било инцидената на тој, како сам рекао већ међунационалној бази, не памтим икада па ни онда, значи није било инцидената, а можда је неко извео неки спорадични инцидент евентуално али за ја то не знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Зашто је онда формиран Кризни штаб у селу?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па Кризни штаб је формиран овога због тога јер због саме ситуације која је, кажем настала

због побуна итд., мислим да је то на вишој разини организирано, није то, како се каже тамо код нас у селу било, значи било је у свим мјестима, па значи није са те разлине него са више разлине.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И колико је људи бројао Кризни штаб?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: То је тешко рећи, то би вам могао рећи онај ко је водио спискове, ја то не знам тачно колико је било људи.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је Ваш брат био у Кризном штабу Ловас Иво Антоловић?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па сви су били распоређивани на страже итд., сви људи који су способни, значи који су били војни обвезници, па значи како то иначе иде од оних шта ја знам, сви који заправо припадају још у војну обвезу.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А да ли је војска тадашња формирала Кризни штаб?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Колико ја знам то је овога јесте се рачуна као војна, мислим овога.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Мислим на војску ЈНА?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Милим?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Мислим на војску ЈНА која је тада постојећа једина формација војна.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Него?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не, то је од стране хрватске власти постављено а не од стране ЈНА јер колико смо тада схватили ЈНА је већ требала бити, како се каже, тобоже између тих замјерених страна, ајде тада замјерених, је л' да да тако кажем благо речено, требало бити нека тампон зона и некакав сустав или некакав фактор који ће их измиривати обе стране. Међутим, шта је било касније то знамо сви, мислим да је то даље друга тема.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Са ким сте живели у кући?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ко, ја?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ја сам живео у својој кући.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Са ким?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Са мајком, са оцем, са братом, снајом, дјецом.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је приликом претреса Ваше куће пронађена нека муниција?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Приликом претреса кућа, чујте кад сте сад питали с ким са живео, па мој брат је већ отишао знате за Илок. Они су отишли тај дан кад је био напад. То би вјероватно направио и ја да нисам случајно стицајем околности сазнао да ми је отац погинуо, а остали смо само ја и мајка, дјецу су одвијели брат и снаја, значи остали смо само нас двоје у кући, а вјероватно не знам како је било тешко је сада претпостављати, али за себе могу рећи сигурно да бих отишао исто.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Говорите о овом брату који је био у Кризном штабу, је ли тако?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па Кризни штаб је био приликом позивања ЈНА да се преда евентуално наоружање које су имали, кризни штаб је тада расформиран јер није имао више зашто, није ни била, практички је то расформирано, значи јер је речено да се неће никоме ништа догодити.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, само ми нисте одговорили.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Јер нема потребе држати овога, значи оружје је већ предано све.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Нисте ми одговорили да ли је код вас у кући пронађена нека муниција Ваша или Вашег брата јер је то заједничка кућа?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ово ја ништа не разумем.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је у Вашој кући приликом претреса пронађена нека муниција?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Оружје.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Муниција?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Муниција не, ништа. Нађена је братова зрачна пушка, зрачна пушка, значи за врапце, птице и такве ствари али од оружја ништа није нађено.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Доста сте били контрадикторни у исказима када је вршен претрес у вашој кући, па могу да Вас подсетим данас сте рекли 13-ог, 1995. године сте рекли 15-ог, 2003. сте рекли два пута 14.-ог, па

Вас ја молим да се сконцентришете и кажете тачан датум када је извршен претрес у Вашој кући?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, претреси су вршени по свим кућама не само у мојој.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ја питам за Вашу само конкретно значи?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Сад смо се мимоишли.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Конкретно?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Добро, добро нека сад ајте да видимо. Опростите, молим поновите.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Када је вршен претрес у Вашој кући први пут?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Зашто или кад?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Када?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Када? Кад су дошли по оца тада је извршен претрес, генералан претрес кућа, значи то је био први претрес генералан претрес кућа кад су ми дошли по оца неких пар сати иза тога чим су одвезли оца, погинулог који је лежао у кући.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И који је то датум?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Молим?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Који је то датум по Вашем сећању?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па три дана је лежао на столу, што значи то је могло бити 13-ог.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ко је присутан приликом тог претреса?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ко је био?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Чујте, у претресу су учествовали углавном ти људи које ми не знамо, значи који су ушли у село као паравојна скупина.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Значи, 13-ог.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: А довели су их.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите, наставите, извините. Да ли је неко од мештана био 13-ог у Вашој кући?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па чујте овако, па био је кажем или је долазио је неко, вјероватно и неко показао кућу, ја претпостављам да је било и вани људи домаћих иако вам то

не могу тврдити да сам видео, али сам чуо од других људи да су знали долазити и показивати кућу ту и ту итд.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Значи, никог од мештана нисте видели које познајете?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па не нисам могао видети, ми смо морали стајати, пред нама су била барем један или чак и двојица наоружаних особа тако да се ми нисмо смели у то време кретати по кући, морали су стајати на једном месту.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Када је био други претрес у Вашој кући?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па тај други претрес је био том пригодом кад сам био, кад ћу бити одведен у логор.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Можете ли датум да определите?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па то је могло бити рецимо нај, значи овако ако је то био 13.-ти, 15.-ти најкасније. Слушајте, ја кажем да се тешко у том међувремену, то је хаотично вријеме, особито за особе које су малтретиране тешко вам је одредити точно датум, али рецимо по мом могу лоцирати да би требао бити можда 15-ти, тако рецимо, ајде 15.-ти, 16.-ти, мислим да ћете ме разумети што вам кажем да је тешко.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли знате да је Ваша мајка два пута давала изјаву поводом ових догађања у Хрватској? Ваша мајка Марица Антоловић познато Вам је да је давала изјаву пред судом у Хрватској поводом ових догађања?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Давала изјаву на суду овдје овога једанпут мислим, али је она после тога имала инфаркт и више је непокретна.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ја ћу вам рећи да је Ваша мајка изричита да су Вас одвели из куће 17-ог. Да ли прихватате то као могућност?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па ето ја вам кажем да не могу одредити нити један од датума точно, ја могу рећи приближно отприлике. Пазите, па то ће вам тешко људи, ја могу рећи једино неке ствари кажем оно, како се каже, приближно. Не могу се држати строго са датумима јер то је за било ког човјека, знате такве ствари су практички због саме трауматичности немогуће их је строго лоцирати у времену и мислим да би то требало разумети.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Наравно. Такође Ваша мајка је рекла да је Вас одвео Илија Воркапић, Ви то лице нисте споменули ни у једној Вашој изјави?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не. То је можда, чујте, ја кажем да је она старија жена и мислим да што старија по а видите и сама да је имала прије непуних ево га 2 године инфаркт, значи то су речи особа које.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Изјава је од 1993. године господине?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Теже памте неке ствари и ово није како сте рекли кога Воркапића, не то није тачно.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Илија Воркапић а изјава је узета од Ваше мајке 1993. године?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не, то је у сасвим другом контексту. Њој је било постављено вероватно питање да ли сам њега виђао у међувремену а то је било кад су захтјевали од мене тад је био Воркапић, нетко је, морам вам то сада краће овако покушати објаснити. Умро је нетко од домаћих Срба у међувремену кад је трајала окупација, мој отац је радио на гробљу као гробар, а будући да је погинуо више није имао, нити су имали људи сазнања где требало је обавити спровод за ту особу, е онда су питали тражили су мене да ја покажем где је то, где се то налази та опрема за покоп. Е, то је значи њој су то поставили питање, једино то може бити. Тад сам видио Воркапића а иначе ја њега нисам виђао у међувремену никако. Значи, једини тај пута на гробље кад сам ишао са њима да тај штрик дам и то је све. Иначе, никако га нисам виђао.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Следеће везано за, још једно само питање с обзиром да се разликују Ваша изјава Ваше мајке, рекли сте да је она била присутна када су Вас тукли, да је била присутна у дворишту?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да она је морала стајати на степеници на излазу дворишта док су мене батинали.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Такође сте рекли да том приликом када су Вас тукли да је био присутан Милан Девчић док Ваша мајка у том контексту није никада споменула Милана Девчића, односно не говори да је он био присутан када су Вас тукли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па реците шта говори, мајка је тврдила на записнику од 19.02.1993. године да је «17.10. у 13:30 дошли су четници по мог сина, Радојчић Милан је дошао са неколико непознатих четника по мог сина а укупно их је било 6-7, сина су наком претреса куће извели у двориште те су га у мом присуству тукли». Ваша мајка у свом исказу који је дала 19.02.1993. године спомиње да је Милан Радојчић присутан и да је тад сте били тучени.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: То није могло бити 17.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није битно да ли је било 17-ог него да ли је у присуству Милана Радојчића туку Вас неки непознати за Вас?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: 17-ог то није могло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја уопште се не везујем за датум него да ли сте тучени од ових непознатих лица у присуству Милана Радојчића?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па ја рекох већ да овог приликом ухићења је био Милан Девчић, значи Мићо Девчић, а не Радојчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А господине Антоловићу, Ви приликом првог саслушања 1995. године спомињете присуство Милана Радојчића и да сте тучени у присуству Милана Радојчића.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, опростите, али то је у логору, њих двојица су се смењивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, али Ви сте пред истражитељима Хашког тужилаштва помињали, ја ћу да прочитам: «Дана 15. октобра једна група пијаних четника упала је у моју кућу, пуцали су у ваздух, ову групу је предводио Милан Радојчић, био је постављен на место команданта полиције, ишао је по кућама хапсио људе и малтретирао, остали чланови групе били су Срби из неких других места мени непознати, приликом претреса наше куће купили су све ствари од вредности а затим отишли, опет су пронашли још један папирић тачније признаницу, уплати доприноса Хрватској демократској акцији. Радојчић је почео да маше том признаницом испред мог лица и да ми објашњава да је ХДА најекстремнија усташка организација, затим су почели да ме туку, ставили су ми лисице и привели ме у полицијску

станицу». То је Ваш исказ дат истражитељима Хашког тужилаштва 1995. године.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па ево овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Тамо сам видео Мићу Девчића». Ја Вас ово питам због одбране и једног и другог оптуженог да ли је ово тачно што сте рекли истражитељима Хашког тужилаштва и Ваша мајка у свом исказу Марија Антоловић такође помиње Милана Радојчића приликом тог једног доласка кад сте били тучени?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: У том дану, ја сам већ рекао да је у том дану било два претреса. Још нисмо ни средили први уследио је после подне други претрес. Дакле, мислим да је ту ријеч у неспоразуму у смислу да она говори о једном а ја о другом претресу. Може бити једино то и ништа друго не може бити, а они су дакле долазили, у једном претресу је могао бити један, у другом други јер то је за њих специфично да су се њих двојица смењивали исто тако и у логору код испитивања, значи заправо хоћу рећи да није спорно то да ли је био један или други, били су оба двојица само зависи кад у које вријеме. Значи, њих двојица колико Вам ја могу рећи сто посто тврдити да су обављали исту функцију само у различито вријеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите даље.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ја сам, морала бих да Вас питам први претрес пре подне шта се то дешава, да ли сте тад тучени?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Опростите, не знам, ја сам вам рекао за, поуздано знам да је тада, јер пазите и моју матер су једнако, како да кажем једнако, у ствари кад су видјели прилику такође су је психички малтретирали. Њу није нитко ударио, значи физички тог малтретирања над њом није било али је било психичког малтретирања и то је очито за њу био стрес, особито онај када рецимо мене физички и психички малтретирају и зато сада ја кад говорим ово што сте рекли сада рецимо, разлику само у овога неком времену, па чујте ја не могу сада тврдити рецимо за један сегмент рецимо конкретно у малтретирању рецимо да ли је мене ударио ципелом овај или онај или да ли је ту више учествовао овај или онај. Добро, можемо овако генерално говорити око тога

питања да ли је у претресу био један и други. Јесу, само сад ако ви кажете овде да сам ја рекао 15-ог да то је могло бити ја кажем тај датум када сам ја и одведен у логор. Значи, тај пута је био Мићо Девчић, он ми је ставио пред нос тај папир и рекао «што је то?» Значи, на основу тога сам једноставно ухапшен.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Није споран датум да ли је 15.ти или 17.-ти, у крајњој линији већ то што Милана Девчића 1995. године када сте давали изјаву уопште нисте спомињали да је долазио у Вашу кућу а то исто није споменула ни Ваша мајка 1993. године тако да просто не бих више одузимала времена око тога.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па добро, могуће је да се неки детаљ, чујте ја сам рекао већ на почетку овог исказа да не можете у два или три сата изрећи све дословце и сваки детаљ нешто промакне, или се може догодити у таквим случајевима рецимо да се, како се каже, замјени или вријеме. Овде имате и овај случај, знате то вам морам рећи, да рецимо Милан Радојчић, практички ми смо Девчића звали Мићо, али Милан је и један и други и може вам се догодити да наводите рецимо име једнога рецимо јер обојица су једнако учествовали у свим тим стварима, што значи може се десити лапсус да изговорите друго име, односно презиме, име је исто али презиме је друго.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, Ви сте користили презимена, није то спорно. Даље бих Вас питала рекли сте да сте Милана Девчића у првој изјави да сте га затекли у полицијској станици када сте приведени?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Што да?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте Милана Девчића затекли у полицијској станици када сте приведени?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, да, точно, тако је кад сам био приведен он је био тамо.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И питање је, говорили сте два пута да Вам је пружио руку да Вас поздрави а да сте Ви то одбили, па Вас ја питам зашто? Да ли Вам је Милан Девчић пружио руку да Вас поздрави?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Е, тако је, да. Опростите ја јако слабо разумем овдје. Јесте, да, то је точно, али поздравили се нисмо, ето.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А зашто сте одбили да се рукујете са Девчићем?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па зато што је, једноставно оно у тој ситуацији кад видите да вам нетко ради такве ствари не можете више, то је мало и афективно стање, јасно вам је да би свако реагирао тако.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Данас сте износили детаље да вам је тражио новац, питао Вас где Вам је новац, то су детаљи које никада нисте иносили у ранијим изјавама па Вас ја питам да ли сте с неким разговарали и ко је још био присутан том приликом када сте Ви приведени у станицу?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ко је био присутан тада?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Када сте приведени у станицу?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: У полицијској станици?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па било је више наоружаних особа осим Девчића. Било је више наоружаних особа тамо иза, ја те људе нисам познавао.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И како су изгледали ти људи који су били присутни, мислим како су били обучени?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па чујте, било је колико сам ја успео запазити у том међувремену, знате ако вас неко малтретира особито физички тешко ћете све запазити, али рецимо запазио сам једнога у униформи ЈНА код врата, а двојицу ево могу вам рећи да сам запазио да то су биле униформе које су биле, како се каже, шарено обучено, значи није била ајде да кажем тако официјална униформа. Једини тај ког сам видио код врата тај је био у униформи ЈНА, али то су људи које ја нисам познавао нити за неке ни данас не знам ко су.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Питала бих Вас, с обзиром да говорите о униформама 1995. године сте рекли, само тренутак извините. «У току изјаве често ћу користити термин «четници». Под тим појмом подразумевам паравојне групе, резервисте и локалне Србе који су учествовали у борбеним активностима заједно са паравојском и бившом ЈНА». Данас

тај израз нисте користили, користили сте израз «паравојне формације». Ја Вас питам зашто под четницима подразумевате локалне Србе који су учествовали у борбеним активностима заједно са паравојском и бившом ЈНА и у каквој су униформи они били када сте их виђали?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па гледајте, имали су значи 1991. године када је село окупирано, колико сам видио већина су имали маскирне, маскирне значи униформе. То је ратна униформа коју носи војска баш у рату, али сам видио рецимо конкретно како смо рекли овога Воркапића тад кад сам га видио само једанпут видио сам да је носио униформу ЈНА.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А Милан Девчић?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Он је носио униформу ЈНА, то сам видио.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Какву униформу је носио Милан Девчић?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Милан Девчић је носио сјећам се да је често пута носио беретку, значи а униформу колико ја знам није увијек иста била, носио је чак неко време и различиту одјећу, то није била комплетна униформа колико ја знам.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А где сте виђали Милана Девчића осим у полицијској станици?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: У полицијској станици?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Где сте га још виђали?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Кога Девчића или?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Девчића?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па виђао сам га сваки пута кад сам био позиван на испитивање, он је био тај који је био са мном и Радојчић су се смењивали.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Следећа ствар објаснили сте да су Вас из полиције, пре тога само да ли Вас је Милан Девчић саслушавао у полицији?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ја сам рекао Девчић смењивали су се, некада је био Девчић, некада је био Радојчић, они су нас саслушавали.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Питам Вас конкретно у кући Боре Кесера када сте приведени први пут да ли Вас је ту саслушавао Милан Девчић?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Први пута да, он ме саслушавао први пута да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У полицијској станици?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, у полицијској станици и исти дан када сам доведен у мјесни уред, значи у тој просторији за испитивање такође, поновно испитивање било је и он је био, али баш тада у полицијској станици је он био Милан Девчић.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То данас нисте рекли у својој изјави да Вас је саслушавао у полицијској станици. Следеће, одговорили сте тужиоцу, која су Вам питања постављали, рекли сте да су Вас питали колико има припадника «зенги» у Илоку. Да ли су Вас питали још нешто?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Питали су што, да ли, аха да, па, постављена су питања, рекох, који, мислим, која су толико апсурдна да се ја детаља више не могу ни сетити. То су питања, која немају везе практично, знате шта, то је као када би Вам неко поставио питање, колико имате звезда у једној галаксији, мислим, апсурдно, знате, толико да не можете одговорити на то, јер знају да ту, можда су они имали боље информације него било тко од нас, значи реч је о томе, поставити питања на која не можете добити одговор. Е онда те може малтретирати, онда те може млатити и тако даље. Значи, о томе се ради.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Рекли сте да Вас је Милан Девчић ударио у полицијској станици. Данас сте рекли да Вас је ударио боксером у вилицу, а 1995. године рекли сте да Вас је ударио неком шипком преко лица. Шта је од та два тачно?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Гледајте, овако, иза леђа тај који ме је ударио, он ме је ударио боксером и пао сам. Онда, онда су ме двојица прискочили да ме подигну, а он је рекао, «видећеш још, шта га и дижете?». Е, неко ме, не знам ко и не могу Вам тврдити чиме, ја претпостављам нешто је било врло тешко, не знам чиме је, али ударио ме, нечим ме ударио и пао сам поновно. Чиме је, ја могу само претпоставити.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Није Вас ударио Милан Девчић?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ма, он је био испред мене, он ме ударио први пута боксером и онда сам пао. Е када су ме дизали, то онда ме неко ударио, али не знам ко, не могу знати ко је, када је иза леђа било.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ја ћу још једном примедбу да о томе данас први пут говорите, иако се четврти пут саслушавате. Још бих Вас питала, да данас, када су Вас пустили да изађете из подрума Месног уреда, односно када сте изашли, ко Вас изводи из подрума?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не, није мене нитко пустио из Месног уреда. Мене су Петроније и Милорад довели кући и бацили у подрум просторије, значи обитељске куће и ту су ми, са намером да ме ликвидирају, дефинитивно бацио ми је две бомбе Петроније, а нитко мене није пустио. Касније, 25.12., ту су ми помогли мобилизирани Мађари да, који су иначе били цело време са мном и водили рачуна о мени, значи они су ме успели испратити до аутобуса који је евакуирао све који су излазили, тако да се практично, мислим да не знам да, нису нити знали, јер су били пијани ту вечер, дан пре за Бадњак су добили натраг неке од тих паравојних постројби који су иначе значи тих јединица, које су биле удаљене из села, значи тада су добили те натраг, јер су их тражили, значи због заштите као Срба, јер су ови Мађари, како они рекоше, били непослушни. Када су тражили натраг ове, мислим да је реч о Шешељевцима, значи они су се вратили натраг за Бадњак, значи 24.12. и то ми је овај Мађар који је редовито био код мене, дојавио и рекао да је једина шанса да изиђем тај сутрадан, 25.-ог, јер да ће поновно уследити нова укључења, значи и тако даље. А будући да сам већ преживео, како се оно каже, о концу висио, ево хоћу рећи и то, да сам једини, то сам рекао и раније и констатирао је сам Ваш тужитељ, већ рекао, када је набројао особе, ниједан није преживео и једино ја пуким случајем, значи нитко ме није пустио, него сам ја изашао уз помоћ ових мобилизираних Мађара и то 25.12., а ово што кажете, из тог логора, из подрума, сам ја бачен у подрум породичне куће у сврху ликвидације., да ме се реше, а не да ме неко, нитко ме није пустио.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Можда се нисмо разумели, када се налазите испред Месног уреда, значи испред подрума у ком сте били, ко је ту присутан, осим Вас?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ја сам прозван сам и, мислите од ових који су били затворени?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не, него од лица која нису из села или мештана села?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па горе, као иначе су двојица који су били на стражи, стража се, јасно, смењивала, код тог подрума, логора, који је касније био набачена и жица и тако даље, али значи испред самих врата била су двојица војника наоружаних, значи две особе које су редовно биле на стражи. Они који су били тада на стражи, када прозивају некога, онда их они доведу горе до те просторије у којој је било испитивање. Значи, и овога пута су ме извели, односно отпремили до те просторије, та двојица наоружаних. Након испитивања сам био, значи тог задњег пута, задње испитивање, сам био избоден од стране Петронија Стевановића, избоо ме ножем у леву натколеницу, а онда иза тога сам изведен ван са наканом да ме се ликвидира. И ево као што сам рекао, он је хтео по своме, значи дали су ме да буде по његовом, како он хоће. Е он ме заједно са тим Радојчићем Милорадом, одезао кући, да не причам, има ту детаља који су можда мање огавни, али исто толико путем и тако даље, мислим да то није толико ни битно. Али, кажем, бацили су ме у тај подрум мали и тамо је активирао бомбе и били су сигурни да ја више нисам жив, док су отишли.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, да ли Вас је Петроније тада једини пут убоо ножем?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, Петроније приликом претреса је био у том подруму. Приликом другог претреса, када сам требао бити одведен у логор, он је био у подруму да види, каже, пита да ли имам подрум, ја кажем, «да, ево то је тај подрум». Онда су по подруму тамо, тамо сам морао копати по подруму знате, као у сврху тражења некаквог оружја. Ја сам рекао да оружја нема и није нити нађено, јер га доиста нема. Значи, а он је тражио да се он, чак штавише, још је било са њим тих људи, тражили су да се то прекопа. Ја сам морао копати ноктима, нису ми дали ништа, значи тражили су и ништа тада није нађено. Е онда је у међувремену, горе који су претресали, нашли су тај папир и на основу тога сам био одведен у логор. Значи, опет као што сам већ рекао, једна маргиналија, али довољна за њих да се оптужи неко за тако.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Питам Вас конкретно, сада сте рекли да приликом последњег испитивања, пре него што сте бачени у подрум, Вас је Петроније убоо ножем.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ја Вас питам, да ли је то једини пут да Вас је Петроније убоо ножем?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, приликом испитивања тражило се да дам одговор, а питања су таква да одговор не можете наћи ни уз најбољу вољу, јер је бесмислено само питање. А онда када не дате одговор, траже поновно. И тада, убоо ме тада ножем као да дам одговор, а ја кажем да немам што рећи. Убоо ме још једанпут, значи два пута ме убоо у т у леву натколеницу. Е тада је у том моменту то прекинуто са сврхом једноставно да се то не ради у тој просторији, па кажем, онда су ме напокон дали да, нека изведе ван, па нека ме он убије по свом како он хоће.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, 1995. године сте рекли да не знате како се зову лица која су Вас пронашла у подруму. Када сте сазнали за њихова имена?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, сазнао сам два, чак и три дана касније. Пазите, ти су људи редовито долазили код мене да виде шта је са мном. А рећи ћу Вам, осим ових мобилизираних Мађара који су били, био је, то сам већ рекао и могу сада рећи, бојао сам се да неће имати некакве последице ако му кажем име и презиме, а сазнао сам да је погинуо и рећи ћу Вам сада, Зоран Калањ се звао, тврдим, који је био са њима.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ја ћу Вам цитирати, 1995. године сте рекли, «није ми познато како су се звали војници мађарске националности».

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ово о Зорану Калању што сам сада рекао, тада нисам знао да ли је човек жив и задржао сам, тај одговор нисам дао, једноставно са задршком, нисам хтео рећи његово име, да не бих имао, а мислим да сам имао право на то да не кажем, јер мислим да би имао можда велике проблеме и последице човек. А касније сам тражећи га, јер је био, мислим да је био једини од поштених људи међу тим људима које је имао, некакав људски кодекс и однос према људима иоле. Значи, у међувремену док сам га тражио,

сазнао сам од његових, нашао сам његове преко у Војводини, братића његовог, конкретније и сазнао да је погинуо. И сада Вам могу рећи његово име и презиме, због тога, јер, ето, нажалост, погинуо је.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, још два питања имам за Вас. 1995. године рекли сте: «Неки мештани српске националности били су постављени на важна места у полицији, па Вас ја питам да ми набројите имена оних за које знате да су постављени у полицији од мештана.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: У полицији? Оппростите, у чијој мислите полицији, за време окупације мислите?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: После 10. октобра, претпостављам, кажете, «након овог догађаја, неки мештани српске националности били су постављени на важна места у полицији».

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Мислите на хрватску полицију?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Судија, опросите консултује се са.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ево гледајте овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту има наш сарадник, не чује човек.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Видите, слабо Вас разумем, тешко Вас разумем, због овог оштећеног слуха, разумете и сада схваћам шта сте поставили питање. Па, колико ја разумем, односно колико сам ја схватио, тада у том моменту мислим да је Милан Радојчић био шеф полиције тадашње, ако сам ја то добро схватио, у то време.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли познајете још нека лица која су радила у полицији тада?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, чујте, видите, ја не знам, нисам могао видети те људе. Док сам био у логору, једино сам се са тим које овде наводим, сретао. Остало нисам имао могућности кретања, нити овога било шта другог, поготову касније сам био дефинитивно онеспособљен да се крећем и по кући, након тога што сам преживео, а камоли негде даље, а и да сам хтео не бих могао, јер била је дефинитивна забрана кретања, значи не знам. Могле су жене добити, колико ја знам, жене су могле добити пропусницу, а остало је било већина на присилном раду и даље да сада не говорим о свему томе, то није потребно.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је забрана кретања коју спомињете важила за све у селу или не? Да ли је забрана кретања важила за све у селу?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, био је уведен полицијски сат од увече до ујутру. То прво, а друго, кретање, рецимо, нисте се могли кретати даље, рецимо, било куда, рецимо, требате отићи, ако имате башту, педесет метара свега, морали сте отићи тражити пропусницу да можете ићи тамо, јер туда су, то је све било под стражама, пунктови овога, око село је било практички запоседнуто и под стражама, значи. Нисте се могли кретати без те пропуснице.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ви сте поштовали полицијски сат?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Молим?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте поштовали полицијски сат?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па и да нисам хтео, морао сам, а кажем да нисам се, нити могао кретати, и да сам хтео, поготово што морао је свако, било ко је морао, иначе би страдао, упуцали би га апсолутно без речи.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, да Вас питам, јер сте рекли да је то важило само за несрпске етничке групе. Ја Вам се захваљујем и немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добар дан, господине Антоловићу, адвокат Игор Олујић, бранилац окривљеног Милана Радојчића. Ја бих Вам поставио пар питања. Кренуо бих од Вашег данашњег исказа, када сте говорили о догађајима који су претходили нападу на Ловас 10. октобра, рекли сте да је у појединим кризним ситуацијама пре тога, да су цивили углавном евакуирани из села. Моје питање гласи, да ли то значи да је у селу, да су постојала у селу и нека лица која нису цивили, односно војне организације, војне постројбе Републике Хрватске?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: У селу?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ловас.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: За то време док је била окупација или пред?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Пре окупације, пре 10.10.?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, колико се ја сећам и знам да је у једном наврату био, мислим да је реч била о једној полицијској, мањој полицијској постројби, али ти су отишли када је Кризни штаб формиран. Ја не могу сада говорити колико је то сада временски трајало и у које време је то било, али се сећам да је и врло кратко је то било. касније, они су отишли, Кризни штаб је остао, знам, тако је било.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Када смо код Кризног штаба, рекли сте да је Кризни штаб скупио оружје и предао га Југословенској народној армији. Да ли остајете при том исказу?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Шта је био? Колико знам, јесте. Ја нисам био на предавању наоружања, али знам да је било наређено од стране Кризног штаба да се све мора предати.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ко ме?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Мислим да је предато све апсолутно.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ко ме је предано?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, преговарачима и ЈНА, значи особама које су у преговорима тражиле предају оружја. А колико знам, молим?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Извините, завршите.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, хтео сам рећи, да и то што је било предано, то је била оскуда, оружја ионако није било нешто особито. То што је било, то је практички на стражама ишло из руке у руку, тако су се смењивале страже. То исто је дужила и друга особа. Значи, било је врло мало, али и то што је било, то је предано, дефинитивно, али је реч о уцени, тражио се већи број него је било. Дакле, реч је о томе.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Дакле, ово питање Вам постављам због тога што други сведоци, саслушани у овом поступку, тврде да је оружје предано, али не Југословенској народној армији, него Министарству унутрашњих послова Републике Хрватске, које је том приликом дошло из Илока.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Опростите, ја за такав податак не знам. Ја знам да је предано оружје и колико знам, преговарало се са представницима ЈНА. Ја немам о томе сазнање, да ли је то у крајњој линији предано овом или оном. Ја знам само да је оружје предано.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Некоме.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Али претпостављам, оно друго, ако сам рекао, онда је то претпоставка да се морало предати преговарачима.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. У свом исказу који сте давали Међународном кривичном трибуналу за бившу Југославију сте користили термин «четници». Шта сте сматрали под четницима?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, сматрао сам све паравојне јединице, односно паравојну униформу, значи оно што није ЈНА униформа, значи, паравојна.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је било Хрвата међу четницима?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, могуће је, могуће је и то.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ово Вас питам стога што сте, бар тако то стоји записано, у исказу пред Трибуналом рекли: «Међу четницима нисам никога препознао, јер су сви ти људи дошли са стране. Уствари, препознао сам само једног мог комшију Шиме Пејића». Да ли је Шиме Пејић био четник?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, он је, он је, уствари када је пјеша-штво ушло у село, након гранатирања, он је био тај који је сачекао те људе у Месном уреду.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Не, не, ја Вас питам, да ли је Шиме Пејић био четник?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, ја га тако зовем, зато што је управо те паравојне постројбе дочекао, значи био је практички са њима. Да ли је он то стварно или не, ја нећу тврдити то, ја само пресуђујем, то је моја пресуда, значи моје схваћање.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Јасно, добро.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Али не желим о томе оно особно сада.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Хвала. Реците ми, у својим ранијим исказима сте говорили и о белим тракама. Рекли сте да Вам је нека комшиница рекла да морате носити беле траке, а да сте Ви касније сазнали, као знак распознавања, а да сте касније сазнали да су те траке служиле за разликовање Срба и Хрвата.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, сви Хрвати.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли су сви Хрвати, сачекајте само тренутак, моје питање гласи, да ли су сви Хрвати носили беле траке?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, морали су их носити, сви неСрби и Хрвати.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је белу траку носио Шиме Пејић?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А, да ли је Шиме Пејић Хрват?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Јесте.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Па, како су онда сви Хрвати носили беле траке, ако Шиме Пејић није носио белу траку?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Он је Хрват по националности, али није био на страни Хрвата. Ето, то је то што Ви питате.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Извините, које су то стране постојале?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Стављала се бијела трака, марама или нешто, било што. То је била наредба да се мора ставити.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. И Ви кажете да нису сви Хрвати носили беле траке? Да поједноставим, да ли је Владо Сомборац носио белу траку? Да ли сте га виђали тих дана?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ко?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Владо Сомборац? Да ли Вам је познат пре свега?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не, он је носио униформу ЈНА.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је носио белу траку?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је носио Фрањо Жадањ белу траку?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Њега нисам видео, не знам, то Вам не могу казати.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. На питање суда, на почетку Вашег исказа сте рекли да сте давали три исказа, пре овог исказа – један исказ је Трибуналу 1995. или 1996. године, други исказ је исказ који сте давали 2003. године пред судом у Хрватској, трећи исказ сте, такође давали 2007. године у Ловасу. Моје питање је, да ли сте имали прилике, да ли сте потписали све три изјаве?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да ли сам?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Потписали текст изјава које сте давали?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Мислим да да, нећу тврдити, али мислим да да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли сте се упознали са, ово Вас пре свега питам за ову изјаву из 1996. године, да ли сте се упознали са изјавом, да ли сте прочитали текст изјаве коју сте дали 1996. године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1995.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Лапсус.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не сећам се да сам читао.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли сте се накнадно упознали, да ли сте икада читали ту изјаву коју сте дали 1995. године?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Касније мислите?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да, било када до данашњег дана?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А данас сте рекли да у потпуности остајете при тој изјави?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, претпостављао сам да сам рекао оно што знам, значи нисам рекао ништа друго.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А да ли знате, јесте Ви у том разговору који сте водили са Тужилаштвом Трибунала, на ком језику је вођен тај разговор?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, имао сам преводитеља, на енглеском, али имао сам преводитеља.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Знате зашто Вас питам? Постоје многе несагласности Вашег исказа датог пред Трибуналом и исказа које сте касније давали. Навешћу Вам само једно: на страни 7 стоји: «Осим мене у том затвору су били још Фрањо Панџа и Јосип Јовановић, Дарко Павлић, Жељко Павлић, Марко Дамјановић, Стипо Долачки, Андрија Девчић и Ђука Кризманић. Морам да напоменем да су сви горе наведени затвореници данас живи». Да ли је то био Ваш исказ 1995. године?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да су они живи?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да. Да ли сте то изјавили 1995. године?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте после у судовима, пред судовима Републике Хрватске рекли да сте тек у прогонству сазнали да су ови људи убијени?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па, слушајте, они су били живи када сам ја убачен доле у логор, у подрум, тада су били живи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и када Ви сазнајете, када Ви сазнајете да су они убијени?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Убијени су после мене, значи ја сам изведен први, рекох да сам први изведен и надамно је, првим од њих је извршена егзекуција. Што се са њима касније догодило, када су убијени, јесте, то сам тамо поновио и рекао исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Тако је и преведено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте, само ме саслушајте, када сте саслушани пред Жупанијским судом у Вуковару, 16. просинца 2003. године, рекли сте: «Тек у прогонству сам сазнао да су сви они који су били са мном у подруму Месног уреда, побијени».

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па, тада сам сазнао да су убијени. Сада могу отићи на гробље видети споменике, али нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте ли то тек у прогонству сазнали да су они побијени?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Тако је, точно, јер ја нисам могао знати о томе ништа, јер нисам могао ни на који начин сазнати уопште. Значи, ја сам изашао практички да нитко осим ових Мађара и људи који су водили рачуна о мени да преживим, нитко осим њих није ни знао да сам изашао 25.12.1991. године.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Могу ли ја, судија?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Значи, ја нисам могао никакву информа-цију покупити ни на који начин.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Извињавам се.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Ови људи који су пазили на мене, мислим да су они имали довољно својих обавеза, а мени није падало ни на памет да постављам питања за било кога од тих људи, јер је мени глава висила о концу. А то сам сазнао тек касније, рекох и понављам опет, у прогонству, тако је, точно, да су сви побијени.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Значи господине Антоловићу, значи Ви од средине октобра до краја децембра 1991. године

боравите у Ловасу и нисте имали причу, сазнање или информацију о трагичној судбини људи који су са вама били у подруму, је ли то кажете, да Вам нико није испричао?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: То је чињеница, нисам имао нити сам могао на било који начин сазнати што је са тим људима.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. У прогонству, да ли сте пре него што сте давали исказ Трибуналу 1995. године у децембру, ако се не варам када сте значи већ три године били у прогонству, знали судбину ових људи?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Што да сам знао прије?

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Значи исказ Трибуналу сте давали у децембру 1995. године?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, и.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: То је 4 године Вашег прогонства већ, да ли сте у те 4 године сазнали за судбину људи са којима сте били у подруму?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па видите сазнао сам већ трећу годину практички од људи који су касније излазили и били истјеривани из села.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Хвала. Предочио би Вам још, да, још једна ствар је интересантна у свом, у већини својих исказа говорите о томе да су Вас из подрума извукли мађарски војници, моје питање гласи колико дуго времена сте Ви били у том подруму?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Колико дуго времена.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Да, је ли то 2 сата, дан, месец дана, пре него што су дошли мађарски војници?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па видите овако да вам кажем, касније су, морам ово, ово морамо рашчистити, видим да постоји дилема, ја сам већ рекао мало прије да је био, нисам рекао тада његово име због тога да не би имао проблема, био је Зоран Калањ, Србин са још двојицом људи из Војводине, а касније је тај Зоран Калањ довео Мађаре који су мобилизирани, значи они су нетом иза тога били доведени јер већ сам рекао да је тадашња власт протестирала против тих Мађара па су тражили, а да 24.-ог су се поново вратили ови, ове паравојске.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Не, не, знам, то сте сведочили већ, него Ваш исказ каже да су Вас војници, Мађари, извукли из

подрума, из документације у списима овог предмета војници из јединица које би требале по свом саставу да имају претежно војнике мађарске националности су у село Ловас стигли тек у новембру 1991. године?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Чујте, видите овако ја понављам опет, ту је кажем да је реч о неспоразуму, Калањ ми је довео касније ове Мађаре, а он ме извукао са двојицом војника, ја не кажем ни да су они Мађари ни да су они Срби или што су, те људе ја и не знам, њега знам.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Њега знате?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Али је касније довео Мађаре које.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: А одакле је Калањ?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Молим?

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Одакле је он је ли знате можда?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Калањ је преко из Војводине исто, не знам точно мјесто како се зове негде код Суботице.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. У ком месту је је ли знате можда?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Молим?

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Из ког места?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па не знам место, знам да је негде код Суботице.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. На крају бих вас питао, односи се на овај несрећан догађај у коме, за који Ви тврдите да вас је лице које препознајете по имену Петроније уболо ножем, у свом исказу данашњем сте рекли да је том приликом био присутан Милан Радојчић, да ли је то тачно?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Кад сам избоден ножем?

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Да?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па не, тад ја сам рекао то, стално се, видите Радојчић и овога Девчић су се смењивали.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Не, то је општа прича, ја Вас питам господине Антоловићу, само да Вам кажем ја нешто, оно што Вас молим ово је догађај, оно што се Вама десило у Ловасу је трагично и имало је јако тешке последице, овај поступак који се води је изузетно озбиљан поступак, због тога Вас молим да говорите само оно чега са сигурношћу можете да се сетите, а ово Вам све говорим због тога што је Ваш исказ у делу који се односи на присуство другог лица осим лица које препознајете као Петроније, изузетно контрадикторан. Наиме, у исказима

које сте давали пред хрватским судом 2003. године и поново хрватским судом 2007. године сте тврдили да је том приликом присутан био Милан Девчић, данас тврдите нешто друго, да ли Ви можете да се сетите и са сигурношћу да потврдите да је био још неко присутан, и ако јесте ко је то био?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Тад кад сам избоден ножем био је Милан Девчић, ја опростите ја мислим да сам ја данас напоменуо већ то, ту чињеницу, ако сам некад изговорио рецимо име ако се постави такво питање Милан један и други, иако смо ми Мићу, овога Девчића звали Мићо Девчић, али некада, будући кажем да су они били на истој функцији њих двојица и смењивали се, постоји могућност да сам некада рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али сте данас баш рекли да је био Милан Радојчић присутан у моменту кад Вас Петроније боде ножем, па да ли сте Ви сигурни који је од њих двојице био присутан с обзиром да сад тврдите Девчић?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ма данас сам рекао да је био Милан Девчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте Радојчић, ја баш те делове добро памтим, ево то Вас и бранилац враћа.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Гледајте они су се смењивали, ма чујте можете имати ситуацију овакву не знам ја да ли је седио за столом баш тај и тај, ако вас неко убоде ножем мислим да не видите ни властите ноге а камоли нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Немам даљих питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Дobar дан господине. Ја сам Градимир Налић други бранилац Милана Радојчића. Ја ћу Вас кратко питати, Ви сте говорили о уласку у село, о Кризном штабу, да ли сте Ви били члан Кризног штаба?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били члан Кризног штаба, пита Вас бранилац?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па ја нисам био у самом Кризном штабу, него сам био на стражама распоређен како се морало распоредити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Какво сте оружје носили док сте били на стражи? Чиме сте били наоружани?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Имао сам оно што су, практички рекао сам већ то данас, дакле то оружје су задуживали како је ко долазио.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Која врста оружја је била, шта сте Ви имали? Молим?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: «Калашњиков».

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала. Који је то калибар пошто сте војни обвезник кажете, који калибар муниције користи «калашњиков»?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Шта ја знам, чујте то је, ја вам се јако слабо разумијем у оружје, ја сам тамо био зато што сам морао бити тамо и ако ме то, то сам рекао.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли добили муницију уз «калашњиков», јесте ли добили муницију уз «калашњиков»?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Оно што је било у оквиру то је било све.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли вас неко обучавао да рукујете тим оружјем пошто кажете да се не разумете?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па валда сам служио бившу ЈНА.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми тамо где сте радили на вашем радном месту, да ли сте долазили некада у униформи и да ли сте имали униформу и какву?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не, није их ни било.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми када сте предавали кључеве од објекта, шта је то био Дом културе?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте нешто склонили из тог објекта, уклањали нешто из тог објекта?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Из објекта?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Како мислите што да ли сам уклонио, од чега, од оружја?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Или било чега другог што се Вама можда чинило опасно у том тренутку?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па том приликом кад сам био позват да кључеве предам, једино тад сам слику председника

скинуо из једног оквира и то сам уклонио, то сам сматрао опасним, а друго нисам имао што уклонити.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како сте то уклонили, на који начин сте то уклонили?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: У међувремену док сте Ви ходали около, ја сам скинуо из оквира и ставио у чизму.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја нисам тамо ходао, али ко је ходао тамо около, ко је Вас тамо држао у том објекту?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па било је страже около, шта ја знам, ја говорим то у међувремену док је Деветак држао оно предавање тамо значи скуп, ја сам био послан да откључам ту просторију и то сам у међувремену направио, то је једино ако вас занима баш што сам уклонио, ништа друго осим тога.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте данас умировљеник, пензионер или радите још увек?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Шта сам?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Превешће Вам тамо имате преводиоца?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у пензији господине Антоловићу или сте?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте члан неког удружења ветерана домовинског рата?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не нисам.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли примате било какве приходе по основу, од државе Хрватске, по основу учешћа у домовинском рату и у ком статусу?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Немам.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли поседујете медицинску документацију за повреде којима сте?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Какву медицинску документацију поседујете за повреду вилице после ударца боксером? Да ли Вам је неко утврдио повреду било какву после таквог ударца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези овог ударца боксером.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Поновите питање, ништа нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Антоловићу, у вези овог ударца боксером где сте ударени тачно, да ли имате повреде и уколико имате, какве су то повреде биле?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ко ме ударио боксером.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не ко, него по ком делу тела сте ударени боксером, да ли сте имали повреде и какве су повреде уколико су биле?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: У леву страну лица у вилицу, у леву страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали неке повреде?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па била је напукнула вилица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јесте ли имали неку документацију медицинску после тога кад сте могли да дођете у ситуацију да имате документацију?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не, за то немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате, немате медицинску документацију за ту повреду вилице?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: За лице нисам никада радио, још и сада имам проблеме са тим али то је моја особна ствар што сам ја то запустио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Те убодне ране које сте имали по ногама или рану, имате ли за то медицинску документацију?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па имам, неке од снимака рецимо остатке од бомби још и сада имам и то врло близу кичме.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: До бомби ћемо после, ја вас господине питам Антоловићу, везано за повреде на бутини које сте могли да задобијете ако се то десило на начин како ви описујете и да ли вам је указана нека помоћ на лицу места када сте убодени ножем у бутину, ту су крупни крвни судови? Јесте ли искрварили?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па јасно, свакако да сам искрварио, то је било заљепљено све цела овога хлаче и све заједно је било заљепљено, све су ми једва скинули људи који су ме извукли из подрума.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја мислим да ме нисте разумели. Ви причате о повредама које сте задобили после у подруму, ја Вас питам за повреде које сте задобили када Вас је наводно Петроније убо једном или више пута ножем, имате ли за те

повреде, ко их је збринуо, да ли је то медицински збринуто, имате ли некакав налаз о томе?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, шта ћу, могли смо само, могли су ми или ови људи или било ко ко је најближи то замотати мало, нема ко ће ми то други направити, нема то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли имате медицински налаз о тим повредама конкретно на бутинама?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Налаз?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Имам налаз о томе да су остале повреде, остале су становите последице имам и то али нема у том смислу да је рецимо повређена кост итд., ако Вас то занима.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, занима ме да ли је у том налазу који Ви поседујете о повредама, да ли постоје утврђене повреде на ногама, бутинама, конкретно од ножа?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, на лијевој наткољеници.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли то медицински констатовано? И имате ли такав налаз да приложите суду?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, није проблем, могу га и данас направити.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: То не сумњам, то не сумњам, добро. Реците ми молим Вас, од када Ви и како познајете, колико добро сте познавали евентуално Милана Радојчића ако сте познавали пре овог догађаја?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, познаво сам га одавно, од прије, у селу је живио и све скупа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Каква је то била породица, да ли имате нека сазнања о Милану непосредно, да ли је то човек који је био склон криминалу, агресији итд.?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, колко ја знам није ми, хоћу рећи, није ми дјелово агресивно прије ових догађаја, није ми барем дјелово агресивно и не сјећам се да је имо неких проблема прије са неким другим, али у ово вријеме је било нешто друго.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми молим Вас, је ли Ви знате, осим овога што сте данас изнели, да ли знате да је Милан Радојчић учинио било какво кривично дело друго у односу на било које друго лице, да ли Вам је то лично познато?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Мислите да ли сам био присутан кад је?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли Вам је то лично познато?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Не, нисам, не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, реците ми молим Вас, тада кад сте га половином октобра сретали, како је он био обучен?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Милан Радојчић?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па, имо је мијешану, колко се ја сјећам мјешано је био обучен, имо је док сам виђо у међувремену није била комплетна униформа ЈНА није била.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је имао неких чинова, ознака, нечега тако?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: То се не сјећам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А на основу чега сте Ви закључили да је он био, како сте рекли, командир милиције? Је ли се он тако представио?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: На основу чега сам закључио?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па, закључио сам на основу тога што, ево као прво рећи ћу Вам, покојни стари Девчић, они су чак и нека родбина даља, ја то не знам и нећу улазити у то шта му он дође, који је био са мном заједно, значи затворен, јер то је он рекао доље нама у том затвору у подруму док смо били да је он шеф милиције.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је Вама то рекао, покојни Божо Девчић? Андрија, пардон.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Не, стари Девчић, како се.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли још неко био ту кад Вам је он то рекао?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па били су ови људи који су били затворени.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Који нису живи више, је ли тако?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Тад су били живи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала. Реците ми молим Вас, да ли је неко оружје Радојчић носио и какво оружје је имао, ако се сећате?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па, то је тешко рећи, ја мислим да су они то често пута и мијењали тако да ја не могу знати.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је мењао? Девчић и Радојчић су мењали оружје међусобно, је ли?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па не, сви, сви су мијењали оружје и виђао сам рецимо, за њега не могу тврдити, али сам запазио један случај горе на стражи где је иста особа, нажалост ја му не знам име и презиме, али сам видио да је носио једанпут ову пушку полуаутоматску, други пут је носио калашњиков.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми кад сте то запажали по месту, јесте ли Ви запазили да има војске ЈНА нешто тамо, да ли је било неких тенкова, да ли сте нешто озбиљно запазили осим овога случаја Девчић, Радојчић око кога се баве сви? Јесте видели да ту још неко има, да ту има војске нешто, је ли било војника ту у месту?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Било је војске.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Много, мало?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, мислите у то вријеме кад је пало село?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: ЈНА, ЈНА?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Мислите тада кад је пало село или касније?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кад је, од 10.октобра па надаље.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Кад је село пало ЈНА готово није ни било, само је било неколико особа у униформи ЈНА, а остало су били, било је паравојне јединице, а коме су све припадали у том моменту које паравојне формације у том тренутку.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А после? Добро, то је то јутро заузимање места да тако кажем, после тога је ли било војске, ЈНА по месту, је ли било тенкова неких?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Тенкова је било, колко ја знам два тенка сам видио у селу, а после је било окол.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А где сте их видели господине Антоловићу и када, којом приликом?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Приликом привођења, кад сам био привођен један тенк је био у центру.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А други? И где у центру?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Кажем да сам тај дан видио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Где? На ком месту тачно?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Опростите, само тренутак. Кад сам носио кључеве за вратити тај дан како сам рекао, кад ме је Деветак позвао да вратим кључеве, онда је код школе стајао, код нове школе стајао један тенк, а други сам видио доље кад сам се враћао натраг или сам ја, можда је исти тенк прошао другом улицом па прошао онамо, то Вам не могу тврдити, али сам на два мијеста видио, а сад да ли је исти тенк или су два нећемо о том сад.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Можда су се мењали. Реците ми молим Вас, јесте ли Ви видели војске неке друге, колико је било становника Ловаса у Ловасу по Вашем знању или процени када је Ловас, како Ви кажете, пао?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Не знам. Колико је било становника?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Отприлике, колико је остало у месту?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Колко је остало мислите? Па отишло је, добар дио је отишо за Илок, а немам, ја могу знати касније по неким подацима али тада нисам могао знати колико је остало, нисам имо појма уопће.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли виђали припаднике војне полиције ЈНА у месту за то време?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Да ли сте? Не знам, нисам разумио, јако га тешко, јако тешко разумијем.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте видели припаднике, виђали припаднике војне полиције Југословенске народне армије у месту?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: У селу?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Тако је.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па виђо сам за оно вријеме док сам био затворен, једино тад кад су нас изводили на.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Е то, кад сте били затворени, како сте разликовали војне полицајце од осталих? Јесу ли имали они нешто чиме се њихова униформа одликовала од других?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па, не баш. Ја сам видио углавном униформе ЈНА, то сам видио, колко је било неколико.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесу ли имали беле упртаче? Да ли знате шта су упртачи? Јесу ли имали беле упртаче?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Не сјећам се то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не сећате се то. Добро. Реците ми молим Вас, само још једно питање, да ли сте Ви господине спремни да дођете у Београд и да овде пред судом се суочите са мојим брањеником Миланом Радојчићем и у лице му кажете ово што сте рекли овако преко телевизије?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Јесам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли можемо да рачунамо да сте Ви спремни да се суочите са Миланом Радојчићем у судници?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала најлепше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, ко има питања од бранилаца? Изволите.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Колико лица сте видели са личком капом?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Које лице?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Молим?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Које лице сам видио?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Колико лица сте видели са да је носило личку капу?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Само један.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Кад сте чули за презиме Стевановић?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не, чуо сам само за име Петроније, сад сам сазнао да је Стевановић.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Шта је у Вашем подруму на поду? Од чега је састављен под Вашег подрума?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Под? Од чега је сачињен под подрума?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Доље је цигла, а горе је, горе имате слој земље.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па, пошто сте данас изјавили да су Вас терали да ноктима копате подрум.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Тако је.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Јесте том приликом повредили руке, прсте?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па нокте сам повредио.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А да ли сте ишли на прегледе и да ли имате документацију медицинску?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Због чега документацију? Па нокти госпођо нарасту за неколико дана.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Да ли има неко питања од оптужених? Љубан Деветак. Изволите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: У два сата је јавни скуп где ће се говорити о ратним злочинима, жртвама и остало. Једна од говорница на том скупу је и пуномоћник оштећених госпођа Кандић. Ми смо радо хтели да одемо тамо, па ако би и нама омогућили да учествујемо на том скупу поред пуномоћника жртва, па смо мислили да предложимо да се сведочење ово одложи за неки други пут и то да се одржи овде у Београду како би могли да искористимо, пошто сведок нема ништа против да искористимо ове процесне могућности које су нам овако ускраћене укључујући и суочење, тада би можда и господин Деветак имао шта да више и да пита. То је мој предлог ако може да се размисли о њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не бих прекидала претрес, да завршимо ово што смо започели. Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан, Ђурице. Љубан Деветак.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Добар дан.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ђурице, ја бих те замолио да одговориш, по твом сазнању кад је успостављена општина, односно Опћина Ловас? Од кад постоји Опћина Ловас, кад је формирана?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Кад је формирана Опћина Ловас?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Немам појма о том датуму, нити ме то занима.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је Опћина Ловас формирана за време окупације, како ти кажеш?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да ли је формирана прије окупације?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, прије или после или за време?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не знам.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Кажем да не знам.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: А реци ми молим те знаш ли кад је Цирба Жељко постао председник Општине или предсједник?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Председник опћине, па добро, прије рата ајде, хоћеш рећи да је тада формирана Опћина, па добро рецимо.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, нећу ја то да кажем, ја питам тебе, прије рата ја знам да је он постао председник Месне заједнице, питам кад је постао председник Опћине?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ја сам рекао да ме не занимају такви датуми, то је сасвим друго нешто.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам прочитао Ђурице да си ти рођен у Ловасу Опћина Вуковар, тако си изјавио ти или не знаш да си припадао Опћини Вуковар?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, па шта је сада спорно.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи питање?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Питам шта је спорно ако сам ја тако рекао?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја само, питање гласи је ли човек зна кад је формирана први пута од 1945. године на овамо Опћина Ловас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је човек да не зна и идемо даље. Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ђурице реци ми је ли ти мене добро познаш?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па ја тебе познајем, али вјероватно не добро.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Знаш, ниси могао да погрешеш да кажеш за мене да је неко други је ли тако?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па не, кажем да не познајем нити једног човека довољно добро никако.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Познајем те као човека, али.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си чуо Ђурице.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не могу тврдити да те добро познајем, тако је питање постављено.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си икада чуо Ђурице од некога или лично од мене или од некога да ти је причао да сам ја причао да брзи воз кад пролази кроз Ловас да од бандера прави тарабе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте господине Деветак уозбиљите та питања или ћу да Вас прекинем.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Нисам и не треба, на таква питања не каним одговарати.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Ђурице ти си у овим свим својим досадашњим изјавама рекао да је Брајковић Жељко звани Кинез дошао код тебе по кључеве, откуд данас да причаш да сам ја те звао телефоном да донесеш кључеве?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, ја сам кључеве донио по твом налогу и ти си ми рекао да однесем Кинезу.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: А чекај, одакле знаш за мој налог, то те питам?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Зато што сам ја пред тобом био у Мјесном уреду и ти си ми рекао однеси, ено видиш Кинеза вани, дај му кључеве, њему ћеш предати, тако си ми рекао.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ти си данас у току претреса овога рекао да сам те ја звао телефоном да донесеш кључеве?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Тако је, то је точно.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је точно?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: А где си ти мене видео у Мјесном уреду тај дан кад си донео кључеве?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па добро хоћеш ти сад питати јел се то звала Мјесна заједница, Мјесни уред или Опћина.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, нећу то да питам, него код кога си ти дошао тамо у канцеларију, кога си срео у Мјесном уреду, да ли Ђуру Продановића или Клисуреића Саву?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ђуро Продановић је био и рекао да сачекам, онда си ти дошао, рекао је да сачекам тебе, дошао си и онда си ми лепо рекао да кључеве, питаш ме што треба, кажем да сам донио кључеве јер си тражио. Рекао си «ено ти вани Кинеза њему предај кључеве» и тако је и било.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. А реци ми Ђурице, раније си говорио да си дошао, отворио Дом културе и на брзину сакрио слику од доктора Фрање Туђмана, како си могао да је сакријеш ако сам ти ја рекао да даш Кинезу кључеве?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Е видиш овако, кључеве још није преузео Кинез, јер Кинез тренутно није био тамо, кључеви су били код мене, Кинез је дошао кад си ти већ имао тамо на скупу говор. Тако да сам ја у међувремену, чак је Кинез

тражио да откључам читаоницу, а та је слика била управо у читаоници.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: И ја прекинио говор да би ти рекао да даш кључеве Кинезу, је ли тако?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Тако је.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Одлично. Немам више питања. Имам примедбе. Мислим потпуно је неистина да сам ја њега звао телефоном за кључеве, чињеница то сам ја и рекао да сам послао овога Кинеза по њега да га доведе, да откључа човек.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: То је чињеница, не могу ја предати кључеве ако не знам коме треба предати и да их уопће предајем, како сам их предао.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: А кључеве ја и од Задруге нисам држао код себе, а не од Месне заједнице. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је примедба, кажете да сте послали Кинеза по кључеве је ли тако?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам питао, рекао у својој одбрани да сам Кинеза питао код кога су кључеви од Дома културе и он ми је рекао код Ђурице, иди реци Ђурици да дође да отвори салу, а не да узме кључеве и тако је Кинез и направио довео га, чућемо уосталом Кинеза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи потврђујете да сте Ви због тих кључева слали Кинеза тамо?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не због кључева него нисам ни знао ко држи кључеве, ја сам питао њега ко држи кључеве да може да откључа и онда добио сам одговор да он, реко иди доведи човека да откључа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Идемо даље.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добар дан свима. Пошто је сведок Антоловић Ђуро рекао да ће доћи у Београд да да изјаву и пошто ће бити прилика да се суочимо нећу да га питам ништа за сада пошто имам много питања за њега, као прво, као друго одговорно тврдим да истога сведока овога нити сам икад тукао нити сам био у дворишту код њега. Јесам обављао разговор са њим у станици милиције, али га нисам при томе ни тукао ни малтретирао и мислим да је то за сада довољно, да ћемо се суочити ипак овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Антоловићу јесте чули.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Сад нико није, занимљиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули примедбу оптуженог Милана Девчића, каже он негира да Вас је тукао тим боксером?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па чујте они ће сада сви негирати и ништа не знају. Нико ништа не зна. Врло интересантно да нико ништа не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље питања.

Опт.МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Добар дан желим поштованом суду и свим присутнима, како овде тако и у Вуковару. Желим да изјавим следеће, на овом телевизору, односно путем видеоконференцијске везе готово да једва препознајем Ђуру Антоловића, одговорно тврдим да код Ђуре Антоловића у кући нисам био и да у никаквом претресу нисам учествовао нити у било каквом испитивању. Искрено ми је као човеку, Ђуро за себе каже да је вјерник и ја за себе кажем да сам људско биће, верник, жао ми је због свега онога кроз чега је он као човек прошао, а ја у ниједној од тих радњи у којима мене спомиње нисам учествовао, односно човека нисам ни видео од 10. октобра кад сам са осталима ушао у Ловас, док није иселио. То је примедба и да, сво време до краја 1991. године у Ловас носио сам зимску униформу бивше ЈНА. Ја би молио моје часно веће, ако икако има могућности и инструмент да обезбеди присуство Ђуре Антоловића овде и желио би са њим да се суочим на све ове околности, односно бићете уверени да није онако ко што он каже за рачун Милана Радојчића. Хвала најлепше на пажњи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Антоловићу, јесте чули ове примедбе?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Мене би занимало да ми он каже ко је то испитивао људе онда ако нису њих двојица, ко је то био онда? Нетко је то радио, а сада испада да није нитко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли даље питања? Изволите.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми овде питамо ко још од оптужених има питања.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Тај подрум где каже да су бачене бомбе, које је величине?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је сведок нисте слушали.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: То сам рекао.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Добро, онда имам примедбу, ту да је бачена једна бомба он данас не би давао изјаву, а камоли две и лаже, јер немогуће да остане жив у подруму где су бачене бомбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања? Од оптужених нико нема.

Господине Антоловићу можете ли да опишете то лице за кога сте рекли да се зове Петроније, сем те личке капице имате ли још неки опис како је изгледао? Боја косе или тако нешто?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па по томе сам га посебно запамтио ево то је тако једна специфичност, он је носио једини ту капу, тако га најлакше опишем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми је ли био плав, црн, смеђ или како је изгледао је ли имате такав неки опис у сећању?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Чујте такве детаље не знам ни за себе како сам изгледао у оно време, а не за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми онога дана када затичете тело вашег оца, реците ми где сте видели тело свог оца, да ли у тој кући тог човека, спомињали сте раније Стјепан Сабљак или у дворишту или на улици? Јесте разумели питање, где сте затекли тело вашег оца Живка Антоловића?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Ја како мислим, ко га је пренио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, разумела сам да сте га Ви пренели, али где сте затекли његово тело?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Пред, кажем 50-так метара даље од куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чије куће?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Од моје породичне куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И спомињали сте раније неку кућу Стјепана Сабљака?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли тело Вашег оца било унутра у дворишту, на улици или у кући тог човека?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Он је био у кући тога суседа и изишао вани кад је престала пуцњава и мислио да се врати кући, међутим они су се већ поставили за такве ствари, а морам вам рећи још нешто што је битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сада, ту немојте да се удаљавате од тога. После ћете рећи то. Реците ми где Ви први пут видите тело Вашег оца?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па нисам угледао ја, него жене које су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја разумем то да нисте Ви, али сте Ви долазили да покупите леш Вашег оца, је ли тако?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Јесте тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је тај леш био?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Лежао је из, опростите, лежао је између куће Стјепана Сабљака и Жике Шибалића, између те двије куће. Више према кући Стјепана Сабљака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то било у оквиру нечијег дворишта или је било на путу?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Не, то је било покрај саме стазе где се пролази. Пред кућом скоро, мало на рубу куће ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта сте то битно хтели да кажете?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Хтио сам рећи да кад су долазили и сабирали те људе, кад су дошли по њега у кућу, да сам чуо Петронија где је рекао да га је он упуцао. Он се хвалио да га је он упуцао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми која је то улица где је кућа Стјепана Сабљака?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па то је преко мог дворишта одмах сусједна улица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми је ли има неко име та улица, како се зове та улица? Назив улице те где живи Стјепан Сабљак односно где је тад живео? Име улице?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Садашњи назив?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и ондашњи и садашњи ако знате? Како се зове сада та улица?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Силвија Страхимира Крањчевића је улица, а моја је Нова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте овде да сте Ви установили да је у оца пуцано са леђа?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: То је, шта да је пуцано са леђа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са леђа тако сте рекли истражитељима Хашког трибунала?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: То је моја претпоставка кад сам видио рану, а не постоји медицински доказ, јер то није ни било могуће извести осим касније кад је била обдукција. А те папире нисам видио јер су код брата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви мало пре рекосте да је отац био у кући, а потом изашао кад је престала пуцњава, па мене занима ко то Вама прича шта се дешавало са Вашим оцем пошто Ви ту тада нисте били, од кога чујете то да је отац ту био у кући па изашао, па је тада упуцан?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: То сам чуо од онога код кога је био у кући у подруму, од Антуна Ковачевића, а њега су исти ти убили касније, тако да су то суставно радили да немате ни сведоке праве. Ја би волио да мени нађу сведока шта је ово било са мном, али тога нема, то су све ликвидирали и сад још кажу да ништа не знају, па јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми помињали сте овде и Вашег тетка Стјепана Пејића?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте истражитељима Хашког тужилаштва да сте на оним колицима у које се купе ови мртви, видели тело Вашег тече Стјепана Пајића?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Тако је, точно, точно кад су купили онда сам видио њега сам познавао по одјећи коју је носио радну и знам му точно, пазите то је један детаљ који је овдје мало да не кажем претјерано говорити, али се сјећам свега 8 дана прије смо радили, сјећам се кад је рукав на том радном, радној близи, поцјепао и стицајем околности та му је рука вирила испод те цираде, знао сам да је он. То је било покривено, али та му је рука вирила и точно сам знао да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у том подруму где сте били затворени тамо у кругу месног уреда подрум, је ли ту било неких кревета? Где сте ви то лежали, спавали?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: У подруму?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: У подруму је било мало сламе и неке старе деке које су биле у фази дефинитивног распадања, то су нам дали једино, ништа друго. О јелу да не говоримо, од

тога ништа, воде смо добили, ето колко нас је било, једну литру воде на три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ови други људи што су били ту што сте спомињали у више наврата Фрањо Панца, Јосип Јовановић, Дарко и Жељко Павлић, Марко Дамњановић, Стипо Долачки, Андрија Девчић, Ђука Кризманић и кажете још неки кога не знате, јесу ли ти људи имали неке повреде, да ли су извођени, да ли су били тучени, а да сте Ви то видели?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Прије него сам ја изведен, а рекох већ да сам од првих изведен, за ликвидацију како су они и сами рекли и то је показало стварно су то настојали направити, имали су натеклине, батина је било колико хоћете, сви смо то имали, сви и један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, причали сте истражитељима Хашког тужилаштва да је Вас тамо неко означио као усташу број један, па да сте извођени тамо да се чак и пуцало изнад Ваше главе?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Тако је, да, исценирали су, једном су пригодом исценирали да бјежим и то је настала пуцњава, онда ме нетко увукао унутра кроз тај ајмфорт натраг, унутра значи, али зашто, касније сам схватио јер би неко и од њих могло добити метак. То је било само за то, а за мене их је било савршено брига, то су и намјестили да ме скину, а ето тај пута је тако било. То је била сврха застрашивања у свим могућим верзијама, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су ти што су Вам говорили то «усташа број један», па пуцали изнад Ваше главе и тако то, застрашивање то, који су ти, како би их Ви описали?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па, не морам посебно описивати, тај што је носио личку капу он је реко да сам «усташа број један», Петроније Стевановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде истражитељима Хашког тужилаштва када сте саслушавани помињали да Вас Петроније боде ножем у леву бутину, да је присутан Радојчић и да је у једном моменту Радојчић рекао «Нисам ти казао да га овде убијеш, води га на неко друго место па га тамо уби»?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да, точно. Овај кад је почео ножем ме бости онда је реко «стани, нећу да ми га кољеш ту,

води га некуд даље и кољи га, ради шта год хоћеш са њим», тако је реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затим сте такође пред истражитељима Хашког тужилаштва помињали да Вас је затим испитивао Мића Девчић о чланству у ХДЗ-у и осталим члановима те странке, «Нисам хтео ништа да кажем па је он на крају наредио једном четнику да ме одведе некуда и да ради са мном што хоће. Додао је, слободно може да ме убије ако то жели, у том тренутку појавио се Петроније и казао да ће он преузети бригу о мени», је ли то тачно?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Питања која су постављана ја сам рекао већ да или су им била позната и било је глупо одговарати на њих, а с друге стране су постављали таква питања на које ни они, нити било ко је знао одговор, а зашто, због малтретирања. Значи нисам одговарао на та питања, е, а сврха је била управо то и позивали су такве батинаше, ево овај пута Петронија, тада ме избо ножем, значи сврха, кажем шта је била, управо то и то што сте рекли сада то је тачно. Ријеч је о томе да се нађе неки разлог, нека излика да се може малтретирати па и ликвидирати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кад сте помињали тај «боксер» да ли бисте могли суду да опишете шта је то «боксер»? Кажете то је Мића Девчић извукао из џепа, тако сам разумела, да ли можете мало да опишете?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Опростите, то ме он питао кад је показао знам шта је то, кад је извадио из џепа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите тај предмет суду, како то изгледа?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Он каже, «да ли знам шта је то», то је оно, метални предмет који има доље задебљање који стане у руку, а горе се провуку прсти као рукавица, разумијете, а горе имате жељезо, то је тежак жељезни предмет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, пошто сте поменули те цивилне страже и да сте Ви били исто један од људи који су давали те страже, да ли су те цивилне страже узеле учешће у одбрани Ловаса? Јесте чули моје питање?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Какав утјецај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Опростите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су цивилне страже узеле учешће у одбрани Ловаса? Да ли је било неке организоване одбране па су те цивилне страже узеле учешће у одбрани Ловаса?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па нису могле успјети јасно, то је ноторно познато да нити једно од тих села то није успјело јер је то било јадно наоружано, а ЈНА је имала овога наоружања више него блата што је било после најбољег пљуска, како се каже. Како је то могло успјети, са чим, мислим то је био покушај, то хоћу рећи али то логично да није једно село могло се на тај начин одбранити, то је друга тема сада, али добро ето поставите питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу «покушај»? Шта? Јесу постојале те цивилне страже на дан напада 10.10.?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па на дан напада 10.10. више нису постојале ни страже, ни кризни штаб, ништа. Тада то више није постојало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кад су расформиране те цивилне страже и тај кризни штаб, колико пре напада? Од када не постоје цивилне страже и кризни штаб?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Па опростите, ја сам рекао већ да не знам точно датум, могу нагађати отприлике у мјесецима, негде прољеће, љето, не могу Вам сада говорити оно што заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, не, не, не питамо кад су формиране. Кажете на дан напада 10.10. не постоје.

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: А кад су формиране?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Кад су формиране?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Расформиране су кад је предано наводно некакво наоружање, кажем да је једва и било, значи кад је то предано онда је расформиран цијели кризни штаб, јер није имо сврху уопће да постоји више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте оног дана Вас Петроније са Милорадом Радојчићем звани Бајца доводи у Ваш подрум, баца тамо бомбу, где се Ваша мајка налази тада?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Нисам разумио, опростите, нисам разумио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је била мајка онога дана када Бајица и Петроније Вас доводе и бацају бомбу у подрум?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Не, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Марија Антоловић, Ваша мајка тада била?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Тада је била, то ја нисам знао тада где је, он је питао кога имаш код куће, ја сам реко да је мама код куће, а он је реко зови је. Звао сам је, није је било. Касније сам сазнао да је била код, не у овој што сам рекао суседној улици, него у другој где смо ми некада живјели била је тамо код тих суседа стари, значи где нам је била прије кућа, код њих је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли сазнали како је Стјепан Пејић страдао, јесте ли контактирали са Вашом тетком Розином Пејић, да ли сте сазнали како је страдао Стјепан?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Да, ја сам, назвао сам овог, опћину рекох већ, опћину, мјесни уред, како хоћете, да то не зовем сада више да правимо проблем од назива, значи телефонска централа је радила, ја сам назво да питам што ћу кад смо донјели оца што ћу са њим, онда ми се управо Шима Пејић јавио и рекао да ће доћи војска и однети и то је било све. Од онда га, видио сам га само тај дан кад сам излазио то је наишо, јер он је у ствари брат, рођени брат од мог тетка, Стјепана Пејића, значи онда сам га само видио и то у пролазу без разговора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а јесте ли од тог његовог рођеног брата Шимета или евентуално од Ваше тетке сазнали како Вам је тај тетак страдао, на који начин, где су њега убили?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Да, сазнао сам да, па по наводима неких људи који су видјели ваљда је л' тетка није била исто у кући, значи, људи који су видјели вјеројатно са неког мјеста гдје њих нису могли видјети суседи су видјели да су тражили ауто од његовог зета из Товарника који је био на дворишту. Он је рекао да нема кључеве, значи, у његовом дворишту су га убили. Он није имао кључеве, није им могао дати и наводно је то био разлог а ја сам рекао да је то као и читав низ других ствари, био повод, добро то је мој коментар који није битан али питам се зашто су га убили усред дворишта његовог и то још је сусед, неко од суседа, шта ја знам ко, нема појима видио а то су и констатирали мој братић Марко, касније кад је тетка рекла, каже да је видела да нема око,

значи пуцали су кроз око. Е то то су детаљи који су одавни и не желим више о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само ми реците како се тај његов зет зове, зет од вашег тетка Стјепана Пејића, како се зове?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Стјепан Пејић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стјепан Пејић је Ваш тетак, како му се зове тај зет из Товарника?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Аха, из Товарника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Маринковић Стјепан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли надимак неки тај Маринковић Стјепан, је л' има неки надимак?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: А он није, он је остао у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам Вас има ли неки надимак тај Стјепан Маринковић?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Аха, мислите надимак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Лисац су га звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми само још једно питање, да ли је Ваш отац имао при себи неко оружје или било шта том приликом кад је убијен?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш отац?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Мој отац, мој отац никада није нити оружје носио нити је имао нити је био чак као што су ловци имали, ни ловац није био никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имају ли чланови већа неких питања? Немају. Изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је сведоку познато, а да ли је заправо неко време пре напада на Ловас видео у селу оптужене Девчића, Радојчића и Крњајића?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Прије напада?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли је Вама познато које су све снаге нападале Ловас 10.10?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ко је нападао Ловас?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па чујте, ми смо били искључиво у подрумима приликом гранатирања и нисмо могли знати ни што, кад су ушли онда смо знали ко је.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: У једној од својих изјава помињете да су пешадијске снаге заправо у селу улазила у групама од три, четири или више војника, па кажите ми да ли Вам је познато да су они били предвођени од неких?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па добро то је моја претпоставка, али чињеница да кад не можете ви рецимо ако дођете требате рецимо ући у једно село које се зове Ловас а нисте га никад видели па нетко их је морао довести кад ти људи нису отуда, значи неко је предводио ко зна.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Да ли Вам је познато да је тог дана 10.10. вршено неко паљење кућа? Које су куће спаљене тог дана?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Који су страдали?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Куће, куће које су спаљене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли разумели питање?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас за спаљене куће, да ли сте видели спаљене куће, јесте ли евентуално видели ко је палио куће ако сте видели?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Нисам могао видети ко је палио куће, иначе бих био сигурно упуцан. То нисам могао видети, али сам видео да су куће паљене и знам сигурно није свако своју кућу запалио, апсолутно је запалио нетко коме је био циљ да сруши село.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кажите ми да ли Вам је познато да су од 10.10. па надаље Хрвати у Ловасу вођени на принудне радове?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Чега на?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Заправо да су терани да извршавају принудни рад у пољу, у задрузи или тако?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте Ви учествовали у тим радовима?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ја сам Вам рекао да се ја нисам након свега овога могао готово ни по кући кретати, али сам сазнао моја мама је као и већина и 90% жена, како каже

можда и 100%, не знам, углавном су добивале за неке потребе пропуснице, значи она је чула од млађих жена да су биле на присилном раду.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажите ми кад су и ова група Хрвата, како Ви кажете у једној од својих изјава, дошла да узме тело Вашег оца како би га сахранили. Да ли су они тада били у пратњи неких наоружаних људи?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Опростите, ко, нисам разумео?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Када је група која је сакупљала тела убијених по селу, а да ли је, кад је дошла код ваше куће, да ли је била у пратњи неких наоружаних лица?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па осим ових наших људи који су тјерани, пазите, неколико наоружаних особа су тјерали наше људе да купе те, значи Хрвате које су покупили овога и присилили их да купе на приколице те људе они су са оружјем њих пратили, значи на ту приколицу су купили наши људи који су били натјерани да то раде од кућа до куће.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте Ви знали где ће бити сахрањено тело Вашег оца?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Где је закопано?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Где ће бити тог дана да ли су Вам рекли где ће сахранити тело Вашег оца?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Кад сам треба га донјет дома или кад је однето?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кад је однето?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Кад је однето?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па нитко није рекао где ће, само у гробље и ништа више, то нисам могао знати до касније сам чуо од људи да је то масовна гробница.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте могли да присуствујете тој сахрани?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Не никако, чак нисам смио се макнути, рекли су ми да се пуно не мичем док не изиђу из дворишта.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте док сте били затворени да ли сте видели да и друге затворене Хрвате да су они тучени?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Па кажем сви који смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате то то је већ одговорено, немојте се понављати.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А шта је Вама познато око овог дешавања у вези са минским пољем с обзиром да сте били у селу? У вези са минским пољем шта Вам је познато?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је исто, питали смо га, човек је рекао не жели да прича оно чему није присуствовао и да може само да нагађа.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је Вама познато да је, да ли Вам је познато да је једна група Хрвата такође прикупљала у селу неке техничке ствари по кућама, по напуштеним кућама?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Не, није ми познато.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неких допунских питања? Тужилац нема? Господине Антоловићу, хвала Вам што сте се одазвали да сведочите. Овде Вас је два браниоца и два оптужена питало да ли бисте спремни да дођете у Београд да се суочите са Миланом Девчићем и Миланом Радојчићем?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Овако, спорно није ништа што се тиче суочења, проблем је у томе што имам мајку која је болесна, непокретна и слијепа и немају ко, ево управо гледам на сат колико смо се задржали, али добро то је највише што ја могу овдје направити и након свега овога желим јој још приуштити толико да преживи макар и слепа и непокретна и зато нисам у ситуацији да то учиним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, ја сам покушавала и преко Службе за сведоке и преко тамо у Ловасу да ми обезбедимо да неко причува Вашу мајку управо због тога што сте Ви врло важан сведок и хтела сам суочење са овим оптуженима?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Видите овако, то сам већ рекао али рећићу вам да будем још конкретнији. Ја сам разговарао са љечницима, значи неуролозима и са интернистима у вези тога. Знате, они могу дати чак и они могу изравно дати особу. Није ријеч о томе да је неко причува, код ње је ситуација таква да се мјења малтене сваки сат. Ево сада имам ситуацију да не знам точно што ћу затећи код куће. Имам особу која ће стварно припазити, али они не знају што се догађа код ње, варира јако тлак, шећер, од шећера је ослепила управо, а јако променљив крвни тлак је довео до инфаркта. Значи, сада

је и слепа и непокретна плус па опростите. Ја мислим да можете разумети да ја сам са њом толико дуго времена и знам већ, нисам лијечник, опростите да не бисте криво схватили да сам ја, да знам више од лијечника, али код ње знам точно што се догађа, док рецимо људи се тешко снађу ту, а ја не могу вам ангажирати љечника да буде крај ње, то не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се Ви бринете да се не деси рецимо да Вам не дај боже мајка умре док сте одсутни, у чему је проблем да Ви евентуално, ево исто сте погубили времена у суду у Вуковару колико бисте могли у Београду исто толико?

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Ево видите, то је оно што ја сад хоћу рећи, знате, да пуно не полемизирамо, видите ја сам ту 25 км, ајде рецимо од куће и аутом ћу ја лако, ја имам телефонску везу и сваки час ако се нешто догоди ја ћу лако отићи дома, а како ћу од вас из Београда доћи, мислите да се то може за 20 минута, не може и шта да ја радим ко ће њу пребацити да јој треба овде медицински центар итд., па не можете ангажирати овог хрпу, како се каже овог стручњака око ње, али уосталом не знам што је то толико. Да ли Ви мислите да се можда ја њих бојим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не мислим то, него постоји нека процедура у поступку кад је неко оптужен за овако тешко кривично дело да му суд омогући да се суочи, да га Ви погледате у лице па кажете то и они Вама кажу да ли је тачно или није тачно и евентуално Ви спомињете неког Петронија, да ли бисте евентуално могли да препознате то лице? Постоје два разлога зашто Ваш боравак у суду у Београду не би био дуже од сат времена у вези две радње, значи евентуално препознавања и суочења.

Сведок ЂУРО АНТОЛОВИЋ: Да. Опростите, мислим да није ништа, како се каже толико боље и адекватније кад видимо се путем видеовезе, ја бар мислим да је то сасвим довољно, а није реч о никаквом, кажем да видим да ме људи схваћају да је реч о избегавању, није реч о том него је ситуација таква да ја ћу учинити све и то не због све, знате, него због оних с којим сам пропатио то све скупа и нема их више, разумете, да се за злочин одговара. Ја да сам га учинио ја бих га признао одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Коначно ми одговорите да не би суд слао даље позиве да ли сте спремни да дођете у Београд или не?

Сведок БУРО АНТОЛОВИЋ: Не. Ја Вам кажем да то доиста неизводљиво је сада. Ја желим мојој мајци пружити оно колико могу и нећу се никако даље окретати, ево све ћу учинити како сам рекао, све ћу учинити и с ове стране али она ми је приоритет, опростите али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 14:00 часова и биће настављен дана:

24.11.2009. године, са почетком у 14:30 часова.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА